

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ



ΑΘΗΝΑΙ 1921. - ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 108
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΡΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15.— Έξάμ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 20.— > > 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. Α.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάκται και συνεργάται οι καλλίτεροι και γνωστότεροι των Έλλήνων δημοσιογράφων.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ



ΣΤΗ ΓΩΝΙΑ ΕΝΟΣ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ

Γαίεται ότι οι Αθηναίοι — εξαιρέσει των νεοπλουτών, να συνεννοούμεθα — ήρχισαν να ξεπουλάν, ν' ανοίγουν τα μαγαζιά τους, να συγκεντρώνονται επί τέλους με αυτήν την αδιάφορο αλοχορεκεία...

— Γιατί τόσο δύσθυμος; τόν ερώτησα. — Μά είνε νά μή θυμάστε, αδερφέ, όταν αυτοί οι παλιοσαργατάτοι δέν έχουν να φωνάξουν! Δέν αγοράζουν πιά τίποτε... δέν ντυνούνται, δέν παπουτσιάζονται, δέν...

— Καί την επιδοκιμάζετε; — Δηλαδή... — Ναι, καταλαβαίνο... είστε και σεις απ' αυτούς... Α, είνε άκατανόητοι! Τι θά γίνουμε εμείς... κλέφτες θά βγούμε; νά κλείσουμε τά μαγαζιά μας;...

— Αυτό μου φαίνεται σαν δύσκολο. — Φανταστήτε ότι τά κέρδη μου έφθαναν πρό μνημόν άκόμη σέ τρεις και τέσσερες χιλιάδες δραχμές την ημέρα, ενώ τώρα ούτε πεντακόσιες δέν πιάνω! Τι πενήτη νά γίνω; Έχω τρεις μαυροπόδες νά συντηρήσω, ένα αυτοκίνητο, κι' έχασα την Πρωτοχρονιά ένα μεγάλο ποσό... Α αυτή ή άπεργία είνε σκάνδαλον...

— Υπήρχε μεταξύ αυτών των παλιοσαργατών και έμωσ ένα είδος συμβάσεως έδώ και τέσσερα χρόνια: είχα δικαίωμα νά τους ζητώ για τό κάθε πράγμα όσα θέλω και νά μου τό πληρώσουν άμέσως; όποιος συζήτησεν. Τώρα αυτή ή σύμβαση έπαυσα νά ισχύει. Είνε εντελώς άσχετος οτιδήποτε νά πεινά τον ελάδην; — Παρ' όσον, νομίζω ότι εις τό μεταξύ άρκετά έχετε θρασυρήσει, ώστε νά μή διατρέχετε τέτοιον φόβον...

— Παρ' δύο-τρία έκατομμύρια... τι αξία έχουν σήμερα; — Τι νά σου πώ, φίλε μου, δέν βλέπω άλλο φάρμακο παρά την υποτίμησι... — Την υποτίμησι! Α, βέβαια, αρχίζετε νά εμψάλλετε νιόλας! Νί μάς βάλετε τό μαχαίρι σ' ό λαό... νά κάνουμε ό,τι θέλετε, νά σάς δώσουμε τζάμπα τά έμπορεύματά μας... Καί ό έμπορός μου έφυγε χωρίς νά μέ χαιρετήσει. Είμαι βέβαιος ότι άν ή σωτηρία αυτή άπεργία συστηματοποιηθή και ένταυθή όχι μόνο υποτίμησεν, αλλά και πολλός αυτοκτονίας θ' άνοούσμεν. Μακάρι!

ΣΦΑΙΡΑ

και ή έντραδα ήταν λευκά... γάλας. Ένώ τό δεύτερο έφερε νά ήταν άνήν ή μοσχάρι... Δέν τό πορευθήσασ; — Όχι. — Δέν προσέχει σέ τίποτε. — Μά αυτό είνε λεπτομέρεια. — Με συγχωρείς, δέν είνε λεπτομέρεια... σ' ένα δείπνο είνε τό πάν. Άλλως τε ή Τερέζα δέν τά είχε κανονίση καλά... έξινες οι κροκέτες...

— Θουμάσιες! — Ναι, μά ελάχιστες... άν έρωτα κι' εγώ, δέν θά έφθαναν για όλους... Κι' επίτηδες δέν πήρεσ όσ ή Τερέζα...είδες; — Όχι. — Μά τέλος πάντων τί έκανεσ δηλ την ώρα; — Έρωτα. — Η Μαντώ σηκώνει τους ώμους της και λέγει: — Τι άνθρωπος, Θεέ μου! Όταν τρώη και κεραυός νά πέση δέν θά προσέξη!

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΠΡΟΣ ΓΑΜΟΝ

Έγγόφιασ μίαν νεαράν δεσποινίδα της καλύτερας μετρονομασίας την όποιαν άροσθώνισαν την παρασμένη εβδομάδα μ' έναν εξαδέλφον μου. Όρεσίο να είπω ότι τό νεαρόν αυτό πρόσωπον έχει άρκετήν χάριν, ντύνεται πολύ κομψά, δείχνει όμοιως και στήθος χωρίς σεμνοτυφίαν, και δέν κούβει από τις γάμπες της παρά όσον άκριβώς χρειάζεται διά νά μείνη μία μικρά εκπληξίς διά τον εύλογώμενον εξαδέλφον μου. Τόσον είνε αλήθεια αυτό ώστε μπορώ νά σάς βεβαιώσω ότι οι καλτοδέτες της είνε χρώμασ μπλέ σιέλ. Άνήκει δηλαδή ή μνηστή τό εξαδέλφον μου εις την συνομοταξίαν των προωδημένων εις θέλας δεσποινίδων όσαι δέν έμνηστεύθησαν άκόμη περιμένον την σειράν των με μίαν εκπληκτικήν ήρεμίαν: οι υποτιμήσει γαρ μολί έχουν όλον τον καιρόν και όλα τά μέσα εις την διάθεσιν των νά εξετάσουν προσεκτικώς τις γάμπες, τό στήθος, τά μαρτάσα, όλα τους γραμμάς, όλα τά δάχτυλα τέλος των δεσποινίδων του κύκλου των και κατόπιν νά εκλέξουν όποιαν τους άρέσει, όπως άκριβώς θά φρονίσουν τό έρωσμά ή τό μαστατόνι που θά διαλέξουν μετά μακράν έξετασιν. Η εποχή και ή μόδα, βλέπετε, έχουν άπλοποιήσει και τον γάμον εις ζήτημα αγορά-πωλήσεως. Ας προχωρήσω.

Η μέλλουσα λοιπόν εξαδέλφη μου μ' έπιασε από τό μαρτάσο μέ πολλήν οικειότητα και μου είπε: — Με σάς μπορώ νά μιλήσω σοβαρώς, ν' έσ' πιά; Έξερτε άν ό Δελάκης (τό όνομα του μνηστήρος; Έξερτε άγκατέλειψε αυτή ή θεατρούλα που είχε εφομήσει; Σάς τό ρωτώ, όχι γιατί ζηλεύω, αλλά φοβούμαι μήπως αυτή εξακολουθήσ η νά του πρώην λεπτά και, ξέρετε, εγώ δε θέλω νάχω άντρα ένα κορόιδο, ούτε νά στεροσώμαι εγώ για νά τον μαδά αυτή!... Σάς τό λέω αυτό, μου σέμ, γιατί ξερωσ πως ό Δελάκης είνε λογοφαιμάλ χαρακτήρος, άν και κατά τά άλλα είνε καλό παιδί κι' έχω άρκετή συμπάθεια γ' αυτόν.

— Συμπάθεια — είπα — αυτό είν' όλο; — Άλλά, τί άλλο ήθέλατε άκόμη; — Μά... άγάπη... άφοσίωσι... — Ω λά-λά... Καλε τόσο όπισθοδρομικός άνθρωπος είστε, κ. Roméo, και δέν τώζερα! Γιατί θέλετε νά τον αγαώ; Για νά είμαι δυστυχής, όταν, έξη μήνες μετά τό γάμο μας, πιασ έρωμένη; Δέν πιστεύω! Ένώ έται, με μία άλλη συμπάθεια, ούτε γκρίνιες, ούτε ζήλειες θά έχουσε, παρά θά ζήσουμε σάν καλοί σύντροφοι όσο μπορούμε περισσότερο. Κι' όταν θάρρη ό καιρός νά πάρομασ λίγον άέρα, δε θ' ή του καμωσ σηνές και σκάνδαλα σάν πάσση έρωμένη, θά του ζητήσω μόνον νά μή με κινή γελούα, κι' εγώ παλι θά προσπαθήσω νά μη τον εκθέτω με τόν έρωσμένο που θά πιάσω. Δε θά είνε όμορφα έτσι;

Δέν απήντησα τίποτε, έχαμήλωσα μόνον τη μήτη μου, διερωτώμενος άν είχα άκούσει καλά; αλλά ή Μίνα πλησιάζει πόν κοντά και μου λέγει με ύφος μυστηριώδες: — Γιατί πείστε μου, νά χαρήτε! κώσις Roméo, είνε διασκεδαστικό πράγμα ό έρωσ; — Παρ' όσον... έπ' αυτού νά ζητήσετε πληροφορίας απ' την κυρία μαμά σας... — Μά όχι, είμαι βέβαια ότι ή μαμά κι' ό μπαμπάς δέν θά καταλάβουν ποτε τί τους ρωτώ. Θά σάς εξηγήσω: άφ' όσον γινόμεθα

ΣΦΑΙΡΑ

δεκαπέντε ετών οι φίλοι των αδελφών μας μάς άγκαλιώζουσαν κρυφά στις σκοτεινές γωνίες, μάς πασπατεύουν τά μαρτάσα και τό στήθος, άκουμπουν άπάνω μας, μάς παίρνουν κλέφτικα φίλια, μάς μιλούν με μίτια πού πετυοσπίθεις; λοιπόν, έμεις τά δυστυχισμένα κορίτσια μόνον περιέργεια έχουμα νά μάθουμε τί είνε τέλος πικάντο ό έρωσ. Άλλά έκείνο που ήθελα νά σάς ρωτήσω είνε άν ύπάρχη και τίποτε άλλο όταν ή περιέργεια μάς ικανοποιήσθ; — Αυτό εξαρτάται... εξαρτάται από τας διαθέσεις της συζύγου και τας ικανότητάσ του συζύγου... — Ο Δελάκης έχει καλήν φήμην ως προς αυτό;

— Άκουσε, Μίνα παιδί μου, αυτή ή ερώτησίς σου μπορεί νά μάς παραστήσει πολύ μακρύν... — Σκανδαλίστεθε, έ; Καλά τόλεγα εγώ πως είσθε όπισθοδρομικός άνθρωπος! — Όπως άγαπάτε, άλλ' άν ήμουν νεωτεριστικός; — Θά με πηγαίνατε σ' αυτή ή θεατροίνα την ερωμένη του που θ' ήτο εις θέσιν νά μου δώση πολιτίμους και πρεσβή πληροφωρίας. Είμαι βέβαια πως, άν ύπαρχουν τόσα δυστυχισμένα ά-δρόγνια, αυτό προσέχεται από τό ότι οι γυναίκες δέν κατορθώνουν ποτέ νά ικανοποιήσουν τους άνδρες των που ντρέπονται νά ζητήσουν απ' αυτές έκείνο που ζητούν απ' τις ερωμένες των... πιά βραί!... Δέν ετόλόμωσα νά είπω ό,τι γιότι αυτό είνε και γνώμη μου. Όπισθοδρομείο από τόρα κοινωνίζω φανατίζόμενος τι θά μου άφηγηθή ή Μίνα μετά τον γάμον της.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Έχω νά πώ κάτι εις τας άναγνωστριάσ μου: εις άλλην σελίδα του σημερινού φύλλου, δημοσιεύεται ένα πεζό ποιημάκι με την ύπογραφην 'Ιλντα' δέν είνε μολογορημένο, τό έψωφ, φαίνεται μάλιστα νά είνε προοίλιον, διότι είνε το πρώτον που λαμβάνω από την ύπό το ψευδώνυμον αυτό δεσποινίδα. Έν τούτοις έχει ένα άλλο μεγάλο πλεονέκτημα, διά τό όποιον και τό ένεκρίνω: Είνε ειλικρινές, άπόλυτος ειλικρινής. Καί επ' αυτού ήθελα νά έπιστήσω την προσοχήν των άναγνωστριών μου, που φαίνεται νά ξεχνούσ, όταν πιάνουν την πένναν, ότι είνε γυναίκες; και όμως θά εκέρδιζαν πάρα πολύ τά έργα των, εάν, αντί νά αφήνουν ελευθέρην την φαντασίαν των νά τους υπεργυρήσ, ό,τι θέλει, αφήναν ελευθέρην την ψυχήν των και την καρδιά των — την γυναικείαν ψυχήν και καρδιά των — νά όμιλήσ. Δέν ξεύρω άν ξεγνώσμαι έπαρκώς διαβάσατε αυτό τό κομμάτικι: δέν έχει ούτε φργαρι, ούτε σαρωμάσις, ούτε ρομαντικές άπελπισίας; είνε μία φυσικωτάτη έρωτική σκηνοούλα, ή όποια όμως δείχνει ολοκαθαρα μίαν πλευράν της γυναικείας άγάπης. Τέτοιες σηπουλικές και συχνά γίνονται, πολύ σπανιάς όμως γραφονόια. Καί όμως αυτή ή ειλικρίνεια έχει πολύ ένδιαφερον, σάς βεβαιώ.

Έγγραφο τά έργα της κ. Tigresse (μερσί, της διδος 'Ιλντας' («Ψηλά στον Πύργο» προσπαθήσατε να μην ξεφυγετε απ' το στυλ του πρώτου και μη γράφετε πολλά), και των κ. κ. Η. Γιαμαρέλλου (το «Ψέμμα» — μ' άρσες περισσώστερο το «Μαγδαληνή», αλλά τό άδικεί τό β' άστυχον), Incornu, I. Βασιλοπούλου και Μ. Αθηνάη (σε έλλογεται εύχαριστεί).

Θα ένεκρίνω και τά έργα των κ. κ. Π. Μαύλου, Ε. Θεομπούλου και Δ. Πομόνη, άν δέν είχαι πολλές γλωσσικές και στιχογραφικές άνωμαλίες και ύπερβολές; σημεϊωών μερικές: «άυ-λενιο», «χερουβιμένο», «ό γόμορσφ», «βάθητα» «φιασμός», «σαν τό πουλί γ' ό δίνω σου!» Είνε περιεργον πως αυτή ή άρρώστεια του ψυχικού μου διαστρέφει όχι μόνον την γλώσσα, αλλά και τον τρόπον του σκέπτεσθαι και στιχογραφέν! Καί σεις έχετε στή γλώσσα ύπερβολές, «πάσπα-παναγώτου, και στις όιοικονοματικές: «κάτο-σαλτο» στο τέλος τό έχετε «καίτου» κλπ. Διορθώσατε αυτό τό ποιήμα ώστε νά είνε περισσότερο στρωτό κι' εύχαριστώσ θά τό δημοσιώσωσ γιανι μ' άρέσει. Για τό Δελάκησ πάρα πολύ άγα. — Βεβαιώσωσ κι' άσυνάρτητο στάς έμφρασεις, κ. Γ. Ελάτη. — Καλά άλλα μεγάλα τά δικα σας, κ. κ. Κ. Γεωργιάδη και Δ. Μόρνο, αλλά μεγάλα και όχι του είδους που θέλωσ προτιμά τό λυρικά. — Δέν είνε γιά έγκριση τό δικά σας, Γ. Θεοχ, Ν. Άγγελότ, Μ. Κουκάκη, Β. Τσολ, Γ. Χ. Π., Δ. Οικονομοσ, Α. Ξεν, Π. Άνιν, Χρυσόγονε Οία, Ντ. Μανισσ, και Ν. Τηλεγραφήτρια. — Νά δημοσιευθή πρώτα τό άλλο, δις Τρομαγ. Μάτα. — Άνελέδτα δέν δημοσιεύω, κ. κ. Α. Φασόλη και Ν. Πελοποννήσ. — Άνεγγραψατε τον Σταν-Στάμ, κ. κ. Μπουνοτήρη; Τά σχέδια σας άπραγματοποιήσα, ίσως μόνον τό περι άριστέιοσ νά υιοθετήσ, κ. Ν. Γριστονησιώτη. — Εύχαριστώ, κ. Β. Κώστωλου.

ΣΦΑΙΡΑ

δεκαπέντε ετών οι φίλοι των αδελφών μας μάς άγκαλιώζουσαν κρυφά στις σκοτεινές γωνίες, μάς πασπατεύουν τά μαρτάσα και τό στήθος, άκουμπουν άπάνω μας, μάς παίρνουν κλέφτικα φίλια, μάς μιλούν με μίτια πού πετυοσπίθεις; λοιπόν, έμεις τά δυστυχισμένα κορίτσια μόνον περιέργεια έχουμα νά μάθουμε τί είνε τέλος πικάντο ό έρωσ. Άλλά έκείνο που ήθελα νά σάς ρωτήσω είνε άν ύπάρχη και τίποτε άλλο όταν ή περιέργεια μάς ικανοποιήσθ; — Αυτό εξαρτάται... εξαρτάται από τας διαθέσεις της συζύγου και τας ικανότητάσ του συζύγου... — Ο Δελάκης έχει καλήν φήμην ως προς αυτό;

ΣΦΑΙΡΑ

Κακιά, έπαίξε; μαζί μου, ένψ τό χέρι σου έσφυγγε τό δικό μου... 'Ο σούρανος εδύναμασ την εύτυχία μας θωρώντας κι' όμως έλεγα πάντα: «δε μ' έννοιασε άκόμα».

Μου μίλαγες κι' ήταν ή φωνή σου γλυκειά! μουίλεγες λόγια θερμά! στόμα με στόμα! Κι' όμως με πίκρα σούλεγα πάντα: «τά λόγια σου μεθούν, μά μή λές τίποτ' άκόμη».

Έκλαιγες μαζί μου, ό δικός μου πόνος εβάραινε και τη δική σου ψυχή, μ' από τά δάκρυά μας τά δικά σου εστεγγώναν πιδ γρήγορα.

Πλουτέρα! δε μίλαγες πιά... τά μάτια σου μονάχα μιλούσαν, τά μάτια σου έκλαιγαν, ένψ ή ύπουλη ψυχή σου έγελοούσε...

Τελειώνει επί τέλους τό φρικτό αυτό μαρτύριο της όρκουσ σου τους ψεύτικους πάρε τους πίσω όλους... δέν μ' άνήμιον πιά, κι' ούτε τους ήλέα... Έθλιβή εν' ή προσπάθεια, μαρτυρική ή θυσία!

Μά σχιζοντας τον δεσμό που μάς ένώνει τά έρεσιτιά του γκαρμίζουμε μονάχα. Σέ που τόσο ψίχμακι μουίλεγες «λημόνα με», σ' άβραμ! δέν μ' άγίαπες λοιπόν; «Όπως εγώ σ' άγαπώ και την καρδιά που σου άγα πωτέ δέν θά την πάρω, δέν θά μπορέσω νά την πάρω... Είνε σκληρός ό χορισμός!... Χαίρε τά χείλη μου νά ποίνε δέν μποροσ, μ' τά δάχτυλα σέ μία στερνή προσπάθεια γράφουσε τρέμοντας τη λέξι τη φοιχτή!... ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΑΝ ΟΝΕΙΡΟ...

Σέ μιάσ αύγής τό άγνοθάμισμα πρωτοειδοθήκαμα... Μά γιατί ή καρδιά μας χτύπησαν μ' έναν άγνωστο παλμό;... Ήταν της άγάπης ή αύγής! Πέρασ καιρός, και — ήταν ένα θαμπό δειλινό — ή άγάπη, μάς έφερε τον ένα σιμά στον άλλο! Δέν μιλήσαμε! μόνο τό χέρι μας, που άκουσα ένόθιμον, έρεμαν τά σώματά μας τόσο κοντά, ώστε τά χείλη μας έσφιξαν... Χορισμασ και τό χαιρε, που σάν οβρυμένη βιολιού δοξαριά μουίλες, ήταν ή μόνη σου λέξι που απ' τά χείλη σου άκούσα... Δέν σέ ξανάειδα, γιατί έφυρες... Καί τό δειλινό της άγάπης μας, τό σκεπασε ή νύχτα. Η νύχτα του χωρι μου! — Καί τώρα τη θυμάμαι σάν όνειρο... Πάτρα Γ. Γ. Άνδροπούλου

ΣΦΑΙΡΑ

Θά θνηδαίμια πάντα τό μεσημέρι έκείνο που μοιρασί μας μείνωμα και μέσα, στην καμαρούλα. Ναι, ήταν όμορφα, αλλά μόνον για μένα, γιατί μονάχα εγώ σ' άγαπούσα με χωρίς ένν νά τό ξεύρω; γιατί έτσι εν' όμορφα, κρυφά... έτσι μ' άρέσει ό έρωτας, νάνε σιωπηλός, ίσρός, χωρίς φωνές, χωρίς φιλήματα και γέλια.

Γιατί όσο μελαγχολος είνε, τόσο πιδό πολύ τον νοιώθεισ και τότε κείνη ή μελαγχολία του σέ μαγεύει!... Ζητώ μοναξιά... κι' έτσι πάντα σέ όνα τρέχει ό νοός μου, και σέ, κακό μου φίλε, άέμενος γέλας με παρείς! Έσένα δέν σ' άρέσει ό τέτοιος έρωτας, γιατί είσαι άνδρας!

Θυμάσαι τό μεσημέρι κείνο μέσα στην καμαρούλα, που χωρίς νά ξεύρω τίποτε για την άγάπη που θέλησες νά με φιλήσ;... Ό, κακία άνάμνησι! Έρωτα με τας πειν καμίας για στανες, μικρό μου φίλε, έντωπίσις! Δέν σ' άδικό όμως γιατί είσαι άνδρας και προστάς την αίσθησιν απ' τό αίσθημα. Όμως εγώ σ' άγαπώ και πάντα θά θυμάμαι πώς είσαι άνδρας! κακό μου φίλε. Γιατί και σ' άν μην άγαπάς έτσι; Γιατί, με τό νά φιλήσ; νά με φιλήσ; έρωτίες ένα τόσο μεγάλο χορισμα άνάμωσά μας; εν' εγώ σ' άγαπώ... σ' άγαπώ!

ΣΦΑΙΡΑ

Μή μ' άγαπάς για τό μπορώ όποιος ένν σ' άγαπήσ; κι' άν εν' άγάπη ή Ζωή χωρίς αυτή θέλω νά ήζώσ.

Δίχως άγάπη Νεζά Ζωή, τί θλιβερό, τί πικραμένο μοιαίει, σάν άνανθό βλαστό, ρακίμ σ' άνανθό στερεωμένο.

Νά σέ λατρεύω δέ μοιρώ, που όστιαν οι καυιοί κι' οι πονοί, ό,τι είνε μέσα φλογερό.

Και δε θ' άκούσε θερμή μία λέξη γιατ' ή ψυχή μου θά κρούνασ για κάτι που δε θάχρησ φταίξει. Θωροική Βούλης Γλάρος

ΣΦΑΙΡΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟ ΤΣΑΪ ΤΗΣ ΛΙΛΗΣ

— Διαβολή! άνέκρυσεν ό κ. Ταπήσ και άνετινάχη εις την πολυθρόναν του — ή γυναίκα μου λοιπόν με άπατά! Βέβαια τό γράμμα τό λέει καθαρά: «Κ ό ρ ι ε, «Η γυναίκα σας, σάς άπατά κάθε άπόγευμα εις τας πέντε, εις ένα μέγαρο της όδοσ Άκαδημίας. «Ενας φίλος»

Ο Ευσέβιος Ταπήσ ήταν πενηντάρης και ή γυναίκα του μόλις 25 ετών, μά άόστος δέν έννοιασε νά παραδεχθή έτσι εύκολά ό άγαθός μας άνθρωπάκος πως ήταν δυνατόν ή γυναίκα του νά τον άπατά. «Ηθελε νά πεισθή με τά μάτια του και άκριβώς έκείνη ή στιγμή άκουσε την πόρτα νά κλείνη. Έκτύταξε τό ρολόί του, ήταν 4 1/2.

— Αύτή θά είνε, είπεν. Ας την πάρω από πίσω νά ιδώ πού θά πάη. Απατάε τό πιστοθύνην του, καπέλλο του και έρεβες προς τί σκόλα. Έκατέβηκε όσο μπορούσε γρηγορώτερα και όταν έφθασε στην έξοσπορτα μόλις την έπρόφθασε που έστρέφει εις τη γωνία του δρόμου. Έπήγε τό κατόπιν της από άρκετή άπόστασι και άφού δέξισταν μιά διαφόρος δρόμος ή νεαρά γυναίκα του διηρησθήη προς την όδον Άκαδημίας.

Τρέμον εν' όργής ό Ευσέβιος την ήκολούθησε και την είδε έξαφνα νά σταματά εις τό Ρουσσικό «Τη Ρούμ» που άνοίξει πρό όλλίου σ' αυτή την όδον, νά νά μπαινί μέσα. Έπληρώσατε έξαλλος, έσάδθηκε πίσω από την πόρταν και έπεριμένε λίγο. Ύστερα με χίλιες προφυλάξεις άνέβηκε τις σκάλες και έντύταξε μέσα απ' τη ζαμμένα πόρτα.

Διέκρινε τό τρυφερόν του ήμισυ που είχε καθήσ ό ένα τραπέζια και αυτήν την στιγμή έσουβε μονά της ένας κύριος με φράκο που δέν ήταν άλλος παρά τό γκαρσόνι που έπεριμένε διαταγές της. Δέν θά ήλθε άκόμη ό λεγόμενος! έμοιρομούρισε ό Ευσέβιος και άπεμακρύνθη λίγο. Έβρεσας μόν ή ώρα, έπέκασαν τρία τέταρτα και ό κ. Ταπήσ έπεριμένε άκόμη, αλλά δέν έφαίνετο κανείς, ένψ ή συζύγουσ του έπιμε με όλην της την ησυχίαν τό τσάι της.

Σέ μία ώρα ή κυρία Ταπή έφάνησε τό γκαρσόνι, έπληρώσατε και έσκημάθη νά φύγη, ό δε συζύγος της μόλις έπρόφθασε νά κρυφθή για νά μην τον ιδή. — Καί τώρα τη θυμάμαι σάν όνειρο... Πάτρα Γ. Γ. Άνδροπούλου

Θά θνηδαίμια πάντα τό μεσημέρι έκείνο που μοιρασί μας μείνωμα και μέσα, στην καμαρούλα. Ναι, ήταν όμορφα, αλλά μόνον για μένα, γιατί μονάχα εγώ σ' άγαπούσα με χωρίς ένν νά τό ξεύρω; γιατί έτσι εν' όμορφα, κρυφά... έτσι μ' άρέσει ό έρωτας, νάνε σιωπηλός, ίσρός, χωρίς φωνές, χωρίς φιλήματα και γέλια.

ΣΦΑΙΡΑ

Μή μ' άγαπάς για τό μπορώ όποιος ένν σ' άγαπήσ; κι' άν εν' άγάπη ή Ζωή χωρίς αυτή θέλω νά ήζώσ.

Δίχως άγάπη Νεζά Ζωή, τί θλιβερό, τί πικραμένο μοιαίει, σάν άνανθό βλαστό, ρακίμ σ' άνανθό στερεωμένο.

Νά σέ λατρεύω δέ μοιρώ, που όστιαν οι καυιοί κι' οι πονοί, ό,τι είνε μέσα φλογερό.

Και δε θ' άκούσε θερμή μία λέξη γιατ' ή ψυχή μου θά κρούνασ για κάτι που δε θάχρησ φταίξει. Θωροική Βούλης Γλάρος

ΣΦΑΙΡΑ

Περίμενα όλημερίς για νά σέ δω μπροστά μου ν' άρχισης τά άστάτα σου και γά τά πεισμάτα μου. Μ' όταν ή νύκτα άπλωσε φρεσά μελιανισαμένα έννοιασ πώς πολύ μακρυνά ήσουν ένν απ' έμένα. Έγγραφο τό κεφάλι μου σέ πράγματα δικά σου κι' έννοιασα την καρδούλα μου πως ήταν σιμά σου. Ρέθυμνον Άνθή Φιλλόρα

ΜΙΜΗΚΕΣ & ΜΑΙΡΗ

Και χωρίς να χύσει καιρόν ο γηραιός πατήρ της Μαίρης έσπευσε εις τὸ γραφεῖον του καὶ ἔγραψε τὸ πρὸς τὴν θυγατέρα του γράμμα.

Ἦτο τραχὺτατον καὶ ἀπεισιχτικώτατον τῆς ἔργου ρητῆς εἰς ἔκρηκε νὰ διακόψῃ ἄμεσως καθε σχέσιν μετ' ὅν Ἑλλάγα νέον καὶ νὰ ἐτοιμασθῆτο διὰ σύntonον ἐπιστροφῆν τῆς εἰς Γερμανίαν.

Ταυτοχρόνως ἔγραψεν ὑπὸ ἀνάλογον πνεύμα καὶ πρὸς τὸν Ἰούλιον Χάιδερ πληροφωρῶν αὐτὸν ὅτι μετὰ δύο ἑβδομάδας θὰ κατέλειπε εἰς Πειραιᾶ ἕνα γερμανικὸν ἀντιπλοῖον, τοῦ ὁποῦο ὁ πλοίαρχος, πολὺ φίλος του, εἶχεν ἐντολὴν νὰ τὴν ἐπαναφίρῃ εἰς Γερμανίαν.

Ὅταν μετ' ἀγωνίαν ἀρκετῶν ἡμερῶν ἡ ἡρωὶς μας ἔλαβε καὶ ἀνέγνωσε τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ πατρὸς τῆς, ἐδοκίμασε κῆτι οὐκ κτήμημα, βαρὺ, θανατηφόρον, καὶ τῆς κεφαλῆς τῆς. Ἀντελήφθη καλῶς ὅτι ὁ ἀγὼς τῆς ἔρος ἦτο καταδικασμένος, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῆτὰ ὅρατα ἔργα ὅσα ἐν τῇ ἐπιπέσει μετ' ὅν Μιμήκον καὶ ἔπειτα ἦτο δὲν τῆς ἔμενε πλέον Μαίρη ἢ ὑπακοὴ εἰς τὴν πατρικὴν διαταγὴν καὶ ἡ ἐπαύσιος εἰς τὴν Γερμανίαν ἢ ὁ θάνατος.

Ναί, ὁ σαρῆς τοῦ θανάτου ἤχιστος νὰ τῆς κατατρέχῃ ἐν νέου τῆν σκέψιν καὶ ἔσπευσε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν Μιμήκον τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν:

«*Ἀδελφὲ τῆς ψυχῆς μου*

«*Ἡ καταδικῆς μου ὑπεγράφη. Ἡ ἀπάντησις τοῦ πατρὸς μου ἐβράσασε καὶ εἶνε ρητὴ ἄρρητος ἀπόσις συζητήσεως περὶ τοῦ ζητήματος ἀπὸ τοῦ ὁποῦο ἐξαρτάται ἡ εὐτυχία μας... Τὶ νὰ σκεφθῶ δὲν γνωρίζω... Ὁ νόστος μου μ' ἐγκαταλείπει καὶ φοβόμαι ὅτι θὰ ἀποθάνω ἐξ ἀπογνώσεως πρὸς τὸν κοροθώσῳ νὰ θέσω μόνῃ μου τέρμα εἰς τὴν ζωὴν αὐτῆν τοῦ διηγετοῦς μαρτυρίου... Ἀδελφὲ μου, ποῖον λοιπὸν εἶνε τὸ ἐγγλέμμα μὲς διὰ νὰ καταδικασθῶμεν ὅλους εἰς θάνατον... Συγγνώμην ἂν σὲ λυπῶ, συγγνώμην ἂν, χωρίς νὰ τὸ θέλω, ἐπεσῶνάν τὴν βράσανον τῆς εὐγενεὶς σου καρδίας... Ἀλλὰ τί δύνανται νὰ πράξω; Τὶ δύναμαι νὰ ἐλπίσω;... Ἡ Μοῖρα μὲς ἐφθόνησεν, ἡ εὐτυχία μὲς μισοί... Ὁ ἀποθάνωμεν! Ἔστω. Ἐτοὶ τοὺλάχιστον ἀπαλασσομένα τοῦ μαρτυρίου νὰ ζήσωμεν χωρισμένοι... Φίλε μου, συμβούλευσέ με, συμβούλευσέ τὴν ἀπόγνωσίν μου καὶ ἐπέ μου τί νὰ πράξω, πῶς νὰ ἐξέλθω ἐκ τοῦ δαυδάλου τοῦτου εἰς τὸν ὁποῦο ἐυδοκίμασεν καὶ εἰς τὸν ὁποῦο, ἀτυχῆς γῆνος, οὐ παρέσθαι... Ὁ ἀπὸ ἡξέρες πόσον ποιεῖ κανεὶς όταν ποτῆ διὰ δύο, καὶ ἐγὼ, κλάω καὶ διὰ τοῦς δύο μας, διότι ἐγὼ εἶμαι ἡ κυρία ἀφορμὴ καὶ τῆς ἰδικῆς σου ἀπογνώσεως καὶ θὰ γίνω ἡ αἰτία καὶ τῆς ἰδικῆς σου καταστροφῆς... Τὸ ἔνοσθ... οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω ἐναντίον τῆς ρητῆς βουλήσεως τοῦ ἀδυσποπίτου πατρὸς μου οὐδὲν ἄλλο παρὰ ν' ἀποθάνω... Ἀλλ' ἀποθνήσκουσα, σὲ σφίξω... Ὅχι τὸ γνωρίζω καὶ μαρτυροῦμαι... Ἄν εἶμι ἐγὼ θύμα τῆς ἰδιοτρονίας τῶν γονέων μου, σὲ, ἀδελφὲ μου, εἶσαι θύμα ἰδικῶν μου, θύμα τῆς ψυχικῆς μου ἀδυναμίας... Ὁ καλλιτέρας νὰ μὴ τὸ ἠσθάνωσθαι... Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ ἐπίσσω, ἀφ' οὗ συναισθάνομαι ὅτι εἶμαι ἔνοχος ἐγὼ τῆς βασιάνου σου, μόνῃ ἐγὼ... Ἀδελφὲ μου, συμβούλευσέ με, συγχώρησέ με, διὰ νὰ μὴ πάσχω τοῦλάχιστον τὴν βράσανον τῆς ἀκοίμητον τῆς συνειδήσεώς μου, εἰ ἐπλήρωσα διὰ ὀηλητηρίου τὴν οὐρανίαν σου, τὴν υπεράνθρωπον ἀποσίωσίν σου... Ἀδελφὲ μου, τί νὰ κάμω... Περιμένω μίαν σου λέξιν, λέξιν συγγνώμης, διὰ νὰ κῆψω διὰ παντός τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου... Δὲν μὲ μὲνει τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ θέλω νὰ σὲ ἰδῶ διὰ μίαν καὶ τελευταίαν φορᾶν. Μ α ἰ ρ η»*

Ῥίγος παγερὸν συντάροξε τὸν Μιμήκον ὅταν ἐδίδρασε τὸ γράμμα τῆς ἀγαπημένης του. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὰν αὐτὴν ἐκπλήξιν, ὅταν καὶ δευτέρα ἐπιστολὴ ἦλθε ν' ἀποκομφωθῆ τὴν ἀπόγνωσίν του. Ἦτο μίαν ἐπιστολὴ τοῦ Χάιδερ ὁ ὁποῦο τοῦ ἐγράψεν εἰς τὸν ἔφηρον καὶ καθηγορηματικὸν ὅτι πρέπει ν' ἀπελπισθῆ ἔντελως διὰ τὴν Μοῖραν καὶ νὰ διακόψῃ καθε μετ' αὐτῆς σχέσιν, διότι αὐτὴ θὰ ἐπιβληταί μέχρις ἀναχωρήσεώς τῆς διὰ Γερμανίαν.

—Τετέλεστο! ἀνεφώνητος καὶ ὁ Μιμήκος μετ' ἡν σιωρῶν του, βλέπων ὅτι δὲν ἔμενε πλέον καμμία ἐλπίς.

Ὁ θάνατος ἢ ὁ χωρισμός, ὁ πρῶτος προτιμώτερος τοῦ δευτέρου. Ἀλλὰ διατί ν' ἀποθάνῃ ἡ Μαίρη, ἡ οὐρανία αὐτῆς κόρη ἡ εὐδοκίμη ἑσάνω εἰς τὴν ἀνθρώπιν τῆς; Ὅχι, δὲν ἔκρηκε ν' ἀποθάνῃ αὐτῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Ἐκ τῆς γαστρῆς ἐκπεργεῖται ὁ χαρακτήρ. Ἀπαντήσεως μόνον εἰς φερόντομα. Διὰ κάθε ἀνάλογον χαρακτήρος δεῶν νὰ ἐσολογιώταται σφ. 2).

Α. Β. Γ. Ἐνταῦθα.— Κοινὸς χαρακτήρ, δὲν βρισκῶ τίποτε τὸ ἕξαερῶν ὅσα μεγάλα προτερήματα, οὐ εὐ μεγάλα ἐλαττώματα. Ἀρκετὰ πρακτικὸς, πονηρὸς καὶ ξεγαλιμένος στὸν κόσμο, ἀλλ' ὄχι πολὺ μετρημένος. δὲν ἐξυρετε δηλ. ποὺ πρέπει νὰ σταματᾷτε καὶ πῶς νὰ περιορίζεσθε μόνον εἰς τὴν ἀντικειμενικὴν σκοπίαν σας. Σκέψις ἀνήσυχος καὶ κάποιος ἀσυνέτητος. Ψυχικὴ διάθεσις ἰσχυρῆς συγῆθως. Ὅταν ἀποπειράσθε νὰ κάνατε πνευματὴ μὴν κοινοτυπιεῖτε.

Α ν θ γ ὀ ν Π Μερσαχίος.— Ἡ ἀφέλειά σας προέχεται ἀπὸ τὴν μικρὰν σας ἡλικίαν καὶ ἡ πρακτικὸς σας ἀπὸ τὴν καλὴν σας ἀνατροφήν καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς σας. Ἐχετε τὸν καλῶς ἐννοούμενον ἐγωισμόν τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀνωτέρων τὸν περιβαλλόντων των, χωρίς ὅμως αὐτὸ ν' ἀποτελῆ ἀναισιχτικὸν ἀλάστον. Χαρακτήρ σοφάρης, ἐσωτερικὸς, ψυχολογικὸς, δὲν ἐπιπέσθητε ἀπὸ τὴν ἐπιφανίαν καὶ ἀπεχθάνεσθε τὸν θόρυβον καὶ τὰς ἐπιδείξεις. Πολλὰ φορὰς τὰ βρίζετε μετ' ἑαυτὸν σας, διότι, καθὼς σὰς λείπει τὸ θῆρας, πολλὰς φορὰς ἀποτυγχάνετε εἰς ὅσα ἐπιτυχίαν ἄλλοι ὀλογοῦνται ἐξοίω.

Π ε υ κ ὀ α ρ η ν.— Καὶ οἷς ἀπὸ καταγωγῆς καὶ ἀπὸ χαρακτήρος εὐγενεῖς, δὲν κάνατε διὰ τὸν στρατὸν ὁ ὁποῦο ἀπατεῖ τραχίτητα καὶ σθαιρασίαν. Ἐλοθε ψυχὴ μάλλον ονειροπόλος μὲ καλοσυνάρσιαν, καὶ ἔνετον πὺ ἀναπολείτε εἰνε μίαν νοσταλγίαν ἐνὸς εὐγενεστεροῦ περιβαλλόντος ζωῆς, τὸ ὁποῦο δὲν ἐπιρροῖσθε ἀκόμη. Καρδιὰ εὐθυμιατικὴ, χαρακτήρ ὀνόματος.

Κ ο σ τ ἰ α Θεσσαλονικίη.— Ἄν δὲν εἶχατε ἐπιτηδεύτῃ τὸν γραφικὸν χαρακτήρα σας, θὰ σὰς ἔλεγα ὅτι εἶσθε κορῆται καὶ τρομερὸ μάλιστα. Χαρακτήρ ἀτίθαστος καὶ πεισματάρης, πνεύμα σπινθηροβόλον, σὰς ἄρσσει νὰ περὶζάτε, νὰ τυραννίζετε καὶ νὰ γελάτε. Ὅσο γιὰ καρδιά, σὰς ἄρσσει νὰ λέτε πῶς δὲν ἔχετε καὶ ὅμως ἔχετε.

Σ ἰ γ κ λ α ρ Καλάμας.— Ἐἴσθε νέος, ποὺ προσταθεῖτε νὰ σοβαρευθῆτε πρὸς ὅσα καὶ αὐτὸ δὲν σὰς τοιμᾷς πολὺ. Μισοὶ ὄχι καὶ πολὺ προηγμένῳ, μικροσκοπικῷ, ἐλαφροῦς παροτρῶν. Ἐἴσθε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ λέει «ὀκνῆται καὶ ρη-ἐκέλευθος νέος», κομπιάζετε, θεορβετε καὶ καταφέρνετε καλὰ τίς δουλειὰς σας.

Α π η λ π ι ο μ ε ν η ν Ὑ π α ρ ῆ ν. Καλάμας.— Ἐάν δὲν εἴσθε ὁ ἴδιος, μοιάζετε ὅμως καταπληκτικῶς εἰς τὸν χαρακτήρα μετ' ὅν ἀμέσως προηγούμενον, παρ' ὅλον τὸν κάποιος βαρύτερον γραφικὸν σας χαρακτήρα. Μικροσκοπὸς καὶ οἷς χωρίς ἐπαρκῆ μόρφωσιν, μὲ μάλω περιορισμένῳ, μὲ γούστα κοινῷ.

Σ τ ρ α τ ἰ ὀ τ η ν Μ α κ ε ρ ὀ ν α Τ. Τ. 924.— Οἱ ἀνδρες προτιμώτερον, γιὰ τὸν ἀνδρισμόν των νὰ εἶνε πολὺ ἀσχημοί, παρὰ πολὺ ἐμμορφοί. Ἐν πίσῃ περιπτώσει τὸ οὐσιώδες εἶνε νὰ μὴ μένον ἀδιάφοροι ἀπέναντι τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ νὰ προκαλοῦν τὴν προσοχὴν των κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον. Αὐτὴ δὲ ἡ ἐρωτικὴ διαπραγία σας, δὲν προέχεται καθόλου ἀπ' τὴν ἀσχημίαν σας. Τὸ ἴδιο συμβαίνει μετ' ὅς περιοστέρους, ἐπιτήτες καὶ θὰ δεῖτε. Χαρακτήρ νοήμων, μὲ ἀντιλήπιν, φιλόδοξος, ἐπιμελής, τυπικὸς καὶ μετριοφροῦνος ἀρκετὴν δόξαν ἐπαρχίαν. Περιέρχων, Μτασιότης, Ἄσοφον εἰς τὸ προσεγῆς.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ

Ἡ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

Μακρὰ ἀπὸ πολὺ στενοῦς φίλους, μὲ ἔλεγεν ἕνας φίλος τοῦ πατέρα μου, σπανίως νὰ βρῆς φίλον ὅπως πρέπει καὶ γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω μοῦ εἶπεν, ὅτι λέγα ἀλήθεια, ἀκουσε πῶς οὐ ἀχάριστος μοῦ φέρθηκε κάποιος φίλος, τὸν ὁποῦο ἀπὸ μικρῆ ἡλικίας τὸν εἶχα σάν ἀδελφόν. Ὅταν ἦμον οὗ τὸ Ἑλληνικὸ σχολεῖον εἶχα ἰδιαιτέρα φίλια μετ' ἀποστον συμμαθητῆ μου τὸν ὁποῦο τὸν λέγανε Νικόλαον Ρ. Ἦτο πτωχὸς ἀλλ' ἐπιμελής μαθητῆς καὶ γιὰ αὐτὴ του τὴν ἐπιμέλεια ἔτρεφα καὶ γὰ αὐτὸν τὸν μεγάλω συμπέθειαν ὅσας φορὰς ἐρχότανε σπιτὶ μου ἔλεγα σ' ὅλους περισσότερα καλὰ λόγια ἢ ὅσα ἔκρηπε νὰ πῶ γιὰ τὸν παρουσιασῶς καλύτερον ἀφ' οἷς ἦταν. Ἐἴμεθα συμμαθητὰ ἀκόμη καὶ στὸ γυμνάσιον πῆραμε μαζὺ τὰ ἀπολυτηριά μας, καὶ ἐγὼ μὲν ἐξηκολούθησα τὰς σπουδὰς μου στὸ πανεπιστήμιον αὐτὸς δὲ ἐπειδὴ πέθανε ὁ πατέρας του ἐφρόντιζε νὰ βρῆ ἔργασίαν νὰ διατηροῖσθε τὴν οἰκονομίαν του· ἀλλὰ τί νὰ τοῦ ἐκαμαν 200 δραχμάς τὸν μῆνα; τί νὰ ταῖς πρωτοκάμῃ; γιὰ αὐτὸ ἦλθε μετ' ἐμένα κλιόντας μετ' ἐπεκέλευσε νὰ τοῦ βρῶ (ἐπειδὴ εἶχα μέσον) καμμίαν ἐργασίαν, ποὺ νὰ τοῦ φιδῶνται τὰ λεπτὰ γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς οἰκονομίας τοῦλάχιστον ἐγὼ τὸν λυπήθηκα καὶ παρεκέλευσα τὸν πατέρα μου, ὅστις,

ὀμίλησας στὸν ὑπουργὸ τοῦ ἐπισιτισμοῦ κατὸρ-θῶσε νὰ τὸν διορίσῃ ἰδιαιτέρου τὸν με 400 δραχμὰς μηνιαίως. Μετὰ παρέλθον ὀλίγον καιροῦ τὸν συνήντησα στὸν δρόμον.— κολημέρα Νίκο μου τί γίνεσαι; καλὰ ὑγιορσθὸ μοῦ εἶπε καὶ ἔφυγα μ' ἕνα ἀλόκοτο τρόπο. Ἦτο ἐνδεδυμένος πολυτελεστάτα... περιεργὸ εἶπα, ἄραγε δὲν φροντίζει γιὰ τὴν οἰκονομίαν του; Πῶς τὸν φθάνουν τὰ λεπτὰ καὶ γιὰ τέτοια λούσα; καὶ ὅμως παιδί μου, ἡ οἰκονομία του ζοῖσε σὲ μίαν ἀβάλα κατάστασιν; ἡ μητέρα του ξενοδοῦλεσε γιὰ νὰ εἶ, καὶ αἱ ἀδελφαὶ του γυρίζαν στοὺς δρόμους... καὶ αὐτὸς ὁ ἀπαισιχτικὸς εἶνε ὑποχρῆστος στὰ λούσα καὶ στοὺς κοκκοὺς δρόμους. Ἦταν τὸ καιρὸ τοῦ ἀποκλεισμοῦ· ἐγὼ πῆρα τὸ διπλωμα ἱατροῦ, αὐτὸς δὲ κατέχευ ἀνωτέραν πῶς ἐπὶ τὸ ὑπουργεῖον. Ὅλοι ὅπως ἔκρηκε δυστυχιστάς ἀπὸ τὴν πείναν· τί νὰ τὰ κάμει κανεὶς τὰ λεπτὰ; ποὺ νὰ βρῆ ψωμί; γιὰ νὰ πῆ κανένας σὺς ἐπαρχίαν καὶ νὰ φέρῃ τρόφιμα ἐξοικειώτο ἀδεῖα ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον. Ἀπεράσιαν λοιπὸν βέβαιος, ὅτι ὁ φίλος μου θὰ κατορθώσῃ νὰ μοῦ δώσῃ ἄδειαν ἐπιθῆτα στὸ γραφεῖο του καὶ τὸν καλημέρια χαμογελόντας, τί θέλει; μοῦ λέει μ' ἕνα περιεργὸ τρόπον—ἄκου Νίκο μου ἡ οἰκονομία μου κινδυνεύει ἡ μητέρα μου ἡ δυστυχισμένη ποὺ οὐ περιποιήται τόσο πολὺ, ὅταν ἐρχομένη σπιτὶ μου, σὲ παρακαλεῖ γὰ μοῦ δώσῃ μὲν ἀδεῖα νὰ πάω νὸ φέρω ὀλίγα τρόφιμα γιὰ τὰ πεθάνοντα ἀπ' τὴν πείναν· δὲν μπορῶ ποὺ λέει νὰ σοῦ δώσω ἀδεῖα γιὰ εἰνε ἀπηγορευμένῳ νὰ δίνωμι σ' ὁποῦο ἄνευ δίνωμι μόνο σὲ δικούς μας ποὺ ἐχομε ἐμπιστοσύνη. Κολὰ Νίκο μου δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; ὄχι μοῦ ἀπαντᾷ, δὲν ἤθελε νὰ τρώσ ψωμί νὰ μὴ γινώσκον ἱατροῦ, νὰ γινώσκον γραμματεὺς ὅπως ἐγὼ. Ἐκπληκτικὸς ἀπ' αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ εἶπα:—ὅταν περᾶσαι Νίκο... τοῦ φίλου μου εἶπαν πᾶσι δάρα τὰ μυαλά. Ἐξέχασεν ὁ δυστυχῆς πῶς ἐγὼ τοῦ ἔδωσα αὐτὴ τὴ θέσι τὴν ὁποῦο κατέχευ.

Ἐγὼ ὅμως κατόρθωσα νὰ περῶσ ἀπ' ἐκείνη τὴ δύσκολο θέσι, αὐτὸς ὅμως φίλο γυρίζε εἰς τοὺς δρόμους, μὴ ἔχον κανένα φίλο, παρ' ὅ μόνον τὰ καθήματα τῆς κοινότητος σάν καὶ αὐτὸν περιτρονόμενος ὑπὸ πάντων, καὶ ἐγὼ ἔχριστο τὸν ὕμνον διότι μ' ἀπήλασε ἀπ' ἕνα τέτοιον τόπος. Ἐγὼ δίκαιον νὰ πῶ ποῦδῃ μοῦ εἶπε μακρὰ ἀπὸ ποῦδῃ στενοῦς φίλους; Μάλιστα τοῦ ἀπαντῶ γιὰ μὲ ἐγὼ ἀπ' ἕνα φίλο μου, ποὺ τοῦ εἶχα κῆμ' ἑλπίω, ἔλαβα ἀπὸ τοῦ ἐχθριστοῦ ἕνα ῥάπισμα στὴν ὄδον Πενεπιστημίου. Ὅλιγοι εἶνε οἱ καλοὶ καὶ οἱ πιστοὶ φίλοι.

Ἰωάννης Α. Μυλωνᾶς

ΤΟ ΠΟΣΤ ΠΕΣΤΑΝ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

(ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΘΥΡΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟ 1921 ΔΡΑΧ. 5)

Μόνον οἱ ἐνοικιασταὶ θυρίδων δικαιοσύνης νὰ ἀνταλλάσσον ἐπιστολάς διὰ τὸν γραφικὸν τῆς «Σφαίρας».

«Κόστας» Παροδῆτης ἀριθ. 27. «Μάρκος τῶν θνητῶν» ἀριθ. 84. Κ. Ε. ἀριθ. 28. «Ἄπιστο ποῦδῃ» ἀριθ. 29. «Pessimiste» ἀριθ. 30. Σ.Δ.Κ. ἀριθ. 31. «Καπιτσιότσα» ἀριθ. 32.

ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΟΥ Κ. ΣΠ. ΧΑΡΑΜΗ

Μόνον ἕνα ἀκούραστον καὶ ὀξύντατον ἐπιστημονικὸν πνεῦμα, ὡς τὸ πνεῦμα τοῦ ὀφθαλμολόγου κ. Σπήλιου Χαράμη, ἦτο δυνατόν νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ὅσα σοφὰ καὶ ὄρατα ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸ ἐκλεκτὸν ἱατρικὸν περιοδικὸν «ἱατρικὴ Πρόσδοξ». Καὶ τί δὲν μᾶς λέγει ὁ ἀκαταπόνητος οὗτος ἐπιστήμων. Ὅμιλεῖ πάντοτε διὰ τὰ νοσήματα τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ μετὰ τῆς λεπτοτέρας διαπερῆς ἡ ἐξέτασιν αὐτοῦ πνευματικῆς ἄρεας, τὰς διαφόρους μορφὰς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ ἐπιστημονικῆς, κοινωνικῆς, ἱγειονομικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀκόμη ἀπόψεως, ὡστε ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτῆς μελέτη νὰ προσελκύνῃ—καὶ νὰ ὀρεγῆ φυσικὰ—πάντα ἀνθρώπων, ἔστω καμψὴ ἐπιστήμη.

Πρωτότυποι παρατηρήσεις, προσιτοκωτέρα παραδείγματα ἀφελιμώτατα. Ἐκτενῆς μελέτη περὶ τραχωμάτων καὶ περὶ καταρράκτου τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τέλος στατιστικαὶ τῶν ὕπ' αὐτοῦ ἐν ταῖς κλινικαῖς του θερμοκρασιῶν ἐξ ὀφθαλμικῶν νοσημάτων, ἀνεγχομίνων ἀπὸ τοῦ 1902 καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὸν καταπληκτικὸν ἀριθμὸν τῶν 60 945 ἀσθενῶν.

Ὅλα τ' ἀνωτέρω μᾶς παρουσιάζουν ὄχι μόνον ἕνα σοφὸν ἐπιστήμονα εἰς τὸ εἶδος αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἕνα πνεῦμα ὀξύντατον καὶ ἀνήσυχον, τὸ ὁποῦο χάριν τῆς ἐπιστημονικῆς του περιεργείας ὄλα τὰ ἔρευνά μετ' ἐπιμονῆς, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπαραιμίλων ἐπιτυχίας.

Ἡ ἐθουσιειδητοτάτη αὐτῆ μελέτη τοῦ διακεκοπῆ ὀφθαλμολόγου κ. Σπήλιου Χαράμη εἶνε πολυτιμωτάτη καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν καὶ διὰ τὴν ἐπιστήμη.



MARIE CORELLI

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

ΜΕΤ. ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ Δ-ΙΑΣ ΑΛΕΧ

8 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου) 8

—Ἀπατῶσε, κίριε Γκάλντα, εἶπεν ὁ Λόριμα, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ἐνεύειαν, ἀλλὰ καὶ μὲ λίγην ψυχρότητα.

—Αὐτοπόνησέ μου πῶς κίριε τόσο ἐπιπόλαια, πρῶμα ποὺ δὲν τὸ ἐπισκέπασα ὕστερα ἀπὸ τὴν θερινὴν ὑποδοχὴν, διὰ τῆς ὁποίας μᾶς ἐτίμησεν ἡ κόρη σας. Τὸν κ. Νταϊνοῦερθν μᾶς τὸν γνωρίζοντες διότι ἦλθε πρῶτος καὶ μᾶς ἐπέσκεψθη εἰς τὸ γινεὶ τοῦ φίλου μου, ἐθεωρήσαμεν δὲ καθήκον μὲς νὰ τοῦ ἀνταποδοῦσθωμεν τὴν ἐπισκεψιν. Ἄν ὁ Νταϊνοῦερθν εἶνε ὑποκριτής, αὐτὸ δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ τὸ ἐξετάσωμεν, μὴ ξεχνάτε ὅμως ὅτι μᾶς ἔδωσθε τὸν τίτλον τοῦ κατασκόπου, καὶ σὰς διαβεβαίω διὰ τὸν φίλον του:—Ἡ γνώμη μου εἶνε, Φίλιπε, εἰς τὴν θέσιν μᾶς δὲν εἶνε πλέον εἶδος.

—Πραγματικῶς! ἐπρόσθεσεν ὁ Λόριμα Ἐρικτον, ὅστις ἐστῆκετο ὄρθος καὶ τρέμων παρὰ τὸ πλεῖστον τοῦ φίλου του. Ἡ τῆχη δὲν μᾶς ἐνοῖσε. Ἐγὼ οἶδα πρὸς τὸ μέρος τῆς Ντολορῆς καὶ ὑπεκλήθη μὲ εὐγένειαν προσθέσας:—Τοῦ μὲ νὰ ἐλπίζω, δεσποινίς, ὅτι θὰ μεντεῖσθε ὑπὲρ ἡμῶν εἰς τὸν πατέρα σας, τοῦ ὁποῦο εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ χῆσωμεν τὴν ἐντίον.

Ἡ Ντολορῆς, μ' ἕνα αὐθόρμητον κίνημα μικροῦ παιδιοῦ, ἦλπε καὶ τὸ δῦο τῆς χεῖρας πρὸς τοὺς δύο νέους καὶ τοὺς ἐτρέβησε πρὸς τὸ μέρος τῆς.

—Μὰ τόσοι κακοὶ εἶσθε λοιπὸν καὶ οἱ δύο, ποὺ θέλετε νὰ φύγητε; τοὺς εἶπε μετ' ἑαυτοῦ. Εἶνε δι' αὐτὸν νὰ μαλωσῶμεν, ἀφοῦ ἦπαμε ὄλοι ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτήρι; Καὶ σὺ, μπαμπά, τί ἀσυλλόγηστα ποὺ μίλησες! Πῶς θέλεις νὰ ἐξῆρῶν οἱ κίριοι οἱ ὁ Νταϊνοῦερθν εἶνε ἐχθρὸς μᾶς ἀφοῦ εἶνε φίλος καὶ πρῶτον φίλος ἐχοχῶνται εἰς τὸ ἄλλεν ἐγὼ; Ἐπειτα οἱ κίριοι αὐτοὶ σέψου ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας φεύγουν. Θέλεις λοιπὸν νὰ μᾶς ἐνθροῦνται καὶ νὰ διηγῶνται τὴν ἀρλόξεναν μὲν τοὺς ἐπερθεύματα;

—Ὁ γέροντος ὅτι τὸ ψωπετικὸν μῆλωμα τῆς κόρης του, ὅπως θὰ ἦκονεν ἐνα λεοντάρι τὴν φωνὴν τοῦ θηροδοστατοῦ. Ἐπείσασ τὸ μέτρον του μὲ τὸ ἕνα του χεῖρ, σάν νὰ ἦτο γεροπιασμένος γιὰ ὅσα εἶχεν εἰπῆ, ὕστερα ἀνεπέσσε βαθεῖα κ' ἔτεινε τὰ δύο του χεῖρα πρὸς τοὺς δύο νέους.

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, παιδιὰ μου, τοὺς εἶπεν. Αὐτὸ δυστυχῶς, εἶνε τὸ ἐλλείτωμά μου: θυμῶς ἀμέσως... Ἀλλὰ τί τὸ θέλετε, ὅταν ἀκόμα τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ καταρρομένου, γίνωμα ἔξω φρενῶν. Τὶ τὸ θέλετε, δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁπαδὸς τοῦ Λουθιέρου. Μένετε φίλοι μου, ἡ Ντολορῆς ἔχει δικηρὸ ἐμπίστα ἀσυλλόγηστα... Πᾶμε λαγαὶ κατὸν εἰς τὸν περιβάλλον.

Καὶ λαβὼν τὸν βραχιόλι του Ἐρικτον ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα, ἐνθὸ Τζῶρτζι ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ μείνῃ τελευταῖος ἐκπονε κρυφὰ ἀπὸ ὄλους καὶ ἐπῆρσε ἕνα μικρὸ μπουκετάκι ἀπὸ μαργαρίτας, τὸ ὁποῦο ἐστόλιζε πρὸ ὀλίγων λεπτῶν τὸ στήθος τῆς Ντολορῆς καὶ τὴν ἔκειτο χαμᾶ.

Ἐσπευσε νὰ τὸ κρῖψη εἰς τὴν τσέπη του, ἐνθὸ τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπεν ἀπὸ μίαν ἀνεγχοραστὴν χαρὰ, καὶ ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς τοὺς ἄλλους ποὺ προηγοῦντο. Ἐκῆθησαν ὄλοι κατὰ αὐτὸ μίαν ὀραίνωσιμῶδα καὶ ὁ Γκάλντα, ἀφοῦ ἀνεπέσσε μὲ ἀνακούφισιν, ἤρχισ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Λόριμα Ἐρικτον:

—Θὰ σὰς ἐξηγῶ γιὰ μισὸν τὸν Νταϊνοῦερθν. Γιατί μετ' ἀρῶντες, Ντολορῆς; Φοβεῖσαι μὴν προσβάλω λαίλους τοὺς φίλους μᾶς;

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Η ΚΑΛΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

Το αριστοκρατικό θέατρον ήταν άσφυκτικώς γεμάτο, διότι εδίδετο η περιμέρα ενός νέου έργου του πύου αγαπητού συγγραφέως ες τον θαυραζόμενον κόσμον του Λονδίνου. Έβλεπε κανείς μέσα εκεί τουαλέτες, κοσμήματα βαρύντιμο, κυρίως με κομμά φράκα, με χρυσοποί κίλτες στολές, αλλά τα περισσότερα βλέματα θαυμασμού συνεκέντρωνε μία νεαροτάτη μελοχρονή, της οποίας θα ήτο δύσκολον να περιγραφή η εικόνα. Ήτο ψηλή, με πρόσωπον ώοειδές, με γελίη κατακόκκινα και μάτια μεγάλα άμυγδαλάτα που έσομάζοντο από μαύρα ματόκλαδα και είχαν τόσην έκφρασιν ώστε δυσκόλαος θά τα αντίκριζε κανείς χωρίς και να γοητευθή.

— Ποία είνε ούτ η ώραία που καθέται μόνη της μέσα ες τη λούα; ερώτησεν ο ύπολοχαγός Χαρόλντ Μπρούκ. — Ο φίλος του ύπολοχαγού, Κάρολος Ντέβερεν, εκύταξε προς την διεύθυνσιν που του εδειχεν ο φίλος του και ύστερα έστράφη προς αυτόν εκπληκτός: — Πώς φαίνεσαι που έρχοσαι από το Μέτωπο, του ελεπε, άλλωςθι θά ήξευρες πως είνε η περιφήμη Δίλιαν Όρντεϊ η μάλλον η «Καλή Νεραΐδα» όπως την λεί ο κόσμος. — «Καλή Νεραΐδα!» Και γιατί αυτό; — Γιατί λένε πως κάνει καλά ο' αυτούς που δυστυχοῦν και κάνει και καί άλλο άκόμη: φέρνει την ευτυχία στους έρωτοτυπημένους. — Κατάλαβα! Θα είνε καμμία χαρτομάτινα και θά βρισκόνται κοντοί που την πιστεύουν. — Δέν είν' αυτό, μά δίνε, λένε, τέτοιες συμβουλές, που όσοι την ακούνε τους βγαίνει οσ καλό. — Ο νεαρός ύπολοχαγός είνενη λίγη συλλογιόμενος και για να μη δείξη πως έπισθιθη έντελός ες τα λόγια του φίλου του, ελεπε με άδιαφορία: — Δέν βαρύνεσαι... Σε λίγο όμως τον ξαναρώτησε με ένδιαφέρον: — Και γιατί τό κάνει αυτό; Για να βγαίη λεπτά, δέν άμφιβέλλω... — Κάθε άλλο, είνε ύπερόπλοτος, και πληρώνεται μόνο από τους πολν πλουσίους, τα δε λεπτά που παίρνει τα μοιράζει στους πτωχούς... Έν τω μεταξύ ήρχισεν η παραστάσις και οι δύο φίλοι έσίοπτησαν, διά να συνεχίσουν ες το πρώτον διάλειμα και ο ύπολοχαγός Χαρόλντ Μπρούκ μετά το τέλος της παραστάσεως ήξευρεν ότι η Δίλιαν Όρντεϊ ήτο από πλουσιωτάτην οικογένειαν, μορφωμένη, έτραγουδοῦσε θαυμασά και έπαιζειν όραίο πάνο και τέλος ότι ες πολλούς άτυχιστάς έρωτευμένους ελεπε ξαναδόση την ευτυχίαν.

Αποτελεῖσσαν την νύχτα τους ες κάποιον μπαρ, και, όταν ο Χαρόλντ ευρέθη μόνος ες το δωμάτιόν του, ήρχισεν να σκεπτεται καλά τα λόγια του φίλου του. Άναψε την πίπα του με λίγη νευρικότητα και μέσα ες τα σύννεφα του κομποῦ είνενη για λίγες στιγμές συλλογιόμενος και εφραίνετο σον να εζήγηζε τα πράγματα μέσα ες το μυαλό του. Ύστερα από λίγο έσηκώθη και σιν άνθρωπος που έπιηε την άπόφασίν του, εζεντύθηε βιαστικά, έβρωσε τό φώς και έπεσε να κοιμηθή. II Τό άλλο άπόγευμα ένωρίς ευρίσκειτο ες τό σπίτι της Δίλιαν Όρντεϊ που εκάθητο ες ένα μεγάλο. Ένας λακός με χρυσοκέντητον στολήν τό ήνοιε και τον οδηγούσε ες μίαν θαυμασίως έπιτυχημένην οθδονον. Έκει ένας άλλος λακός έπαρουσίασθη με κοκκίνο φράκο και τον παρεκάλεσε με μεγάλη ευγένειαν να περιμένη πέντε λεπτά. — Ο νεαρός ύπολοχαγός έστρεψε μία ματιά τριγύρω του και έμεινεν έκπληκτός από την πολυτελή και συγχρόνως κομψήν έκπλωσιν. — Ωρμιμένως θα μου εκάταφρε καμμία φάρα ο Κάρολος, εφιδύομαι και έσοκίετο πως θά έδικαιολογούσε την έκπίσσηφίν του όταν ήνοιε ένα βελούδινο ριντώ και έπαρουσίασθη η Δίλιαν Όρντεϊ. Δέν ελεγε καμμίον πλέον να άπισθοχωρήση και ύπεκλήθη σασιτισμένος ένφ ταυτοχρόνως έπέβλεπε τ' όνομά του. — Καθήσθε παρακαλώ, του ελεπεν η Δίλιαν Όρντεϊ με τόνον φωνή: γλυκύν και μελωδικον, και πήγε μου ες τ' μπροσά να σάς φωνά χάρησας; — Ο νεαρός ύπολοχαγός ύπήκουσε μηχανικώς και έσφιγγε σπασμοδικώς τα δύο του χέρια, χωρίς να κατορθώνη ν' άπαντήρη. Άλλά της Δίλιαν τ' άφρατα έκφρασισα μάτια τον εκύτε ταζαν με τόσην καλωσύνην, ώστε ήνηλεσε φάρος. — Χθές ήμουν ες τό θέατρον, ελεπε, και όταν σάς ελεδα ες την λούαν ερώτησα τον φίλον μου Κάρολον Ντέβερεν ποία ελεθε, άλλ' αυτός ε έθώρησε καλόν να παιξη μαζί μου και μου

δηγήθηκε ένα σορδό πράγματα άνύπαρκτα. — Ά! εκάταλαβα, και η νεάνις έχωμογέλασε. Θα σάς ελεπε ότι δίνο καλές συμβουλές και ήλθατε να με συμβουλευθήτε, δέν είν' έτσι; Έμπαρος λοιπόν! Τι σάς κάνει να νομίζετε ότι ο φίλος σας σάς έγέλασε; Μήπως δέν σ' ες καινομαί άρεκτα σοβαρά, δέν σάς έμπνέω ίσως όση πρέπει έμπιστοσύνη; — Όχι, δέν είνε αυτό... και ο νεαρός ύπολοχαγός δέν ήξευρε πως ναποτελειώση την φράσιν του. — Έλατε, έλατε, ελεπεν η Δίλιαν με ένα θελκτικό ματιάσμα. Πέστε μου οσ τι θέλετε τος σάς βοηθήσω; Και ες με βλέπετε τόσο νέαν, θά ίδητε που θά σάς κάμω πολύ καλό, ίδίως αν προκίηται για καμμία ύπόθεσι αίσθηματικής φύσεως. — Ακριβός για τέτοιαν προκίηται. — Τότε λοιπόν δηγήθητε μου την ιστορία σας, εκτός αν διατάξετε... — Όχι, όχι θά σάς πώ: Έδώ και τέσσερα χρόνια ελεγα άναγίησει ένα κορίτσι που τό έγνώριζα από ένα χρόνον... Έλεγε άνάγκη να σάς πώ και τό όνομά της; — Ναί, θά είνε προτιμώτερον. — Πολύ καλά... λοιπόν έλέγετε «Άλλη Ρέμιγκτον και την ελεγα γνωρίζε σάς Ίνδιαν. Ό πατέρας της έμπορευετο εκεί, μά ελεγε χάρη όλη του την περιουσίαν και ακριβός εκείνη την έποική εζήτησας εγώ την χείρα της κόρης του. Φυσικά αυτό τού έκαμε έντύπισσι τοῦ πατέρα και έδέχθη άμέσως την πρότασί μου, άφοῦ άλλος τε με ελεγε γνωρίζε άρεκτα, ώστε να με εκτιμά πολν. Έγιναν οι άραβήσες μας και μετά έξη μήνες έπορεύετο να γίνουν και οι γάμοι, όταν εκηρόνθη ο πόλεμος και έφυγα για τό Μέτωπον. Περιττόν να σάς περιγράψω τον χωρισμό μας και τις άμοιβαίες ύπόσχέσεις που άναλλάξαμε... — Άπεναντίας να μου τ' άπες όλα, διέκοψεν η ώραία Δίλιαν, ένδ συγχρόνως εκροπούσε σημειώσεσι ες ένα μικρό σημειωματάριον. Και ελεπε άνάγκη να μου πής και την ήλικία της δεσποινίδος Ρέμιγκτον. — Ήτο μόλις 22 έτων. Κατ' άρχή ε' όφραμε τακτικώ ο ένας ες τον άλλον και τα γράμματα της Άλλης ήσαν πνίτος θεριά και γεμάτα αίσθημα, άλλα βραβυθδών και κατ' όλίγον ήρχισαν να γίνονται ήραιότερα εος ότου έπαυσαν έντελώς. Της έγοησθη, της ξανάγραψα, καμμία άπάντησας και έθεσα εμβαθιά πως η Άλλη ελεγε άρροβωνισσθη με έναν όνομα Μπάρου. — Τόν τσατερίζη; — Ακριβός. Και εσθ έδώ με πέντε καλά τα πράγματα, είνε μια κοινή ιστορία, τίποτε παραπάνω. Άλλά ύπόχρεσι και συνέχεια: Πρώ όλίγον ήμερών καθός έβγαίνα μια νύχτα από τό θέατρο βλέπω την Άλλη να περνά απ' εμπρός μου... με άνεγνώρισεν άμέσως, έχλώμασε και μο' εφιδύομαι γρήγορα γρήγορα χωρίς να την καταλάβη ο Μπάρου που την συνόδευε: «Συγνώρισέ με... με άνάγκασαν... Έλα όδός Έξροτον 26». — Ελεθε βέβη μου τί δέν ή' ουσε κανείς άλλος μετά πού οσ ελεπε; ερώτησεν η Δίλιαν έξακολουθούσα πινιστε να γραφη ες τό σημειωματάριόν της. — Ναί, δέν ήσαν δυνατόν να την άκούση κανείς, άλλως τε ο Μπάρουσ προηγήετο για να φωνάξη έναν άμαξά. Και τώρα σάς ερωτώ, δεσποινίς τι πρέπει να κάμω; τι με συμβουλεύετε; — Πρέπει να πάτε να την όητε, άνήτησεν η νεαρά κόρη με τόνον φωνής μη έπδεχομένην άντίρρησην. Η ιστορία της είνε πολν περιεργή, έξηκολούθησε, και ελεια βεβαια πως το δυστυχημένο τό κορίτσι ελεγε θύμα κάποιας μηχανορραφίας. Για την ώρα δέν έχω παρα να σάς συμβουλεύσω να πάτε ες της δεσποινίδος Ρέμιγκτον και δέν θ' άργήσωμε να ευρωμε την κλειδα του μυστηρίου.

— Ο νεαρός ύπολοχαγός εσηκώθη, ευχαρίστησε την Δίλιαν και την άπεχωρήσθη ένφ ες την καρδια του η χιουσε να νοιάθη κάποιαν άμυδράν λάμπιν έλπίδος. III Η Άλλη Ρέμιγκτον τον έδέχθη ες τό κομψό μπουτουάρ της τ' ή' έκομένην και με δάκρυα ες τό μαιτια έστρεψεν έναν τον μάστι τον ελεδε: — Τώξενρα πως θά έρχ' ουνα, Χρόλντ, του ελεπε, δέν μου άζει, μά ή' ουνα πάντα καλός. — Γιατί μου ελεπε να έλθω; την ήρωτησεν ο ύπολοχαγός ε ένφ το προσωπόν του ήτο θαυμασίως ώρω. — Καθήσθε, εφιδύομαι η πρώην μνηστή του, και μη με κρίνετε άπειρά, Χαρόλντ... Θα σου τ' άπ όλα... — Το παρελθόν εληνομήθη, διέκοψεν ο Χαρόλντ με τόνον φωνής ξερόν, άλλα η Άλλη του έπιασε τό χέρι και του ελεπε με δάκρυα σχεδόν ες τα μάτια: — Μη νομίζης, Χαρόλντ, πως οσ εγκατέλειπα

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΑ ΕΡΗΜΟΚΚΑΛΗΣΙΑ

Είνε στα έρημοκκλήσια που γκερμίζονται θλιμμένες Παναγιές, χλαμίες εικόνες, και μοναχά αγαπάνε τ' άγριολούδοα, κρινάκια, κνκλαριές, σαρετά, άνεμώνες. Σά θυμητήρια άγροτσία κι' έρημια, σκάρπια η δεμένα σ' άτεχο στεφάνι, την άνδνήτη τους την ψυχή κοροβίζουσε ψυχομαχώντας ο' άπλο λιβάνι. Άχ! όποιος πάει εκει με τ' άγριολούδοα στο πρώτον άγγιμά του άνόγει η πόρτα, που δλόγγρα οι φωλιές την έπλουίσαν, της λημονιάς την κέντησαν τα χόρτα. Άναγει η πόρτα όποι έπον συνήθιος να την άνογει μόνον ο άρας, σάμπως να την άνογη η Παναγία με την άνησυχία της γλυκιάς μητέρας, χαροκαμένης γρηάς, που τ' ηλημόνησας στο έξω φτωχικό της και προομένει κάποιους νορθώνε πέρ' από μία θάλασσα αιδώνια, σκοτεινή, φορητονιασμένη... ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΦΟΝ ΠΛΑΤΕΝ

Την άγάπη σου νάναν να κέρδιζα σήμερα κι' αύριο! Μην άφήστε τοῦ πάκου να πάη, φίλοι, σήμερα κι' αύριο! Είνε σήμερα κι' αύριο η ζωη μας άνίτερη έδώ κάτω κι' όλοι ξέρουμε ποσο γοργά φεύγουν σήμερα κι' αύριο Στο τοπίζονο λείριο η δροσιά λάμπει σάλα κι' άσπρη, όμως λιάνε στόν ήλιο, πάντα λιάνε εκει σήμερα κι' αύριο! Κάποια φύλλα απ' τα ρόδα θα πής ο άγρος, τα πής, και τα πής για πάντα φοβόμαι απ' τα σήμερα κι' αύριο! Τό ποτήρι άς γιομίζει, γιατί τό κρασί της αυγούλας άνεβαίνει ήρηλά στο κορφοβουνα σήμερα κι' αύριο! II Δίχως κάκια άνοιμένο ως τό κερτίο άς σου είνε τό στήθος, μά και σάν τό παρθινό τό ρόδο βαδν πάλε και πλώθιο! Άπ' τον πόνο πλατιά στήν ψυχή σου ν' άπλώθω τό κέρμα, τό τραγοῦδι σου άφοῦ απ' την πηγή του σπυρά έχει άναβίλσει—τό έραση απ' την άγκάλη η δέν ελεγε η Δάφνη ξεφύγει, τό στεφάνι στη λούρα του θάπλεκεν ύστερα δ' Απολλών; Νά πεθάνης, καλέ, μη φοβόσαι, η ζωη είνε μά ψεύτρα! Δος της γής τό στενά, τό φορικό δόσε πρόθυμα φόρο! Άς τό κίτρινο φύλλο απ' το δέντρο να πής στη λίνην, τί κι' εκει, στο χορό του θανάτου, θανηθ' τό μεθύσι. (Μεταφρασις Μ.)

Ο ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ I Υπνοβάτη, τριγύρωα στης νυχτιάς τα σκοτιάδια σάν το σάμα κοιμήση της ψυχής σου η γαλήνη ύπνοβάτη, τριγύρωα τους γκερμίζον, τα λαγκάδια, για να ίδης πως γκερναί οαν νεραΐδα η οελήνη. II Και τραγοῦδα, τραγοῦδα στις στιγμές του όνειρου κι' άκου κάλι πως βγαίνει μακρονή μιά φωνή, που άπλώνει και σβήνει στα μακροτά του άπειρου, εη ψυχή ναι που φαίνε δίχως σάμα, γυμνή. III Και γυρίζει και βροίσει να κοιμάται άκόμα δίχως έννοια οσ ύπνον γλυκείας άγκαλιές ο σκληρός σύντροφός της, τ' άφρόντιστο σάμα που άναμνήσει της φέβρι περσομένης, καλής. Νοέμβριος 1920 Ηλίας Σ. Σταμάτης

για έναν πλούσιο η ότι θά άδετοσα ποτέ τό λόγο μου αν δέ μ' έξεβίαζαν... — Έλα δά, μη θέλεις να μάς περάσης τώρα και για τ' άμαρτία. Πάει πιά ο καιρός που έξεβίαζαν τα κορίτσια οι γονείς... — Οι γονείς όχι, μά όταν εβρίαζόνται και αυτοί οι ίδιοι οι γονείς; — Τι θέλεις να πής; — Θέλω να πώ ότι ο πατέρας μου ελεγε πλαστογραφείη την ύπογραφήν του Μπάρου και αυτός τον έξεβίασε ότι θα τον κατήγγελε αν δέν του έδιδε έμένα που μ' αγαπούσε από καιρό και εγώ τον έπεριπρονοούα πάντα. — Άλλη! άνέρωσεν ο νεαρός ύπολοχαγός και της έπιασεν άπότομα τό χέρι. Είνε δυνατόν! Μά τόσο μεγάλη άδικία!... — Ναί, φίλε μου, ναι, αγαπητέ μου, και ο Θεός μόνον γνωρίζει ποσο μου στοιχίη να μη μπορώ πιά να σέ φιλήσω σάν άλλοτε, να πίσω στην άγκαλιά σου. Χαρόλντ, ελεια τόσο δυστυχημένη! (Τό τέλος ες τό προσεχές)

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ 10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

— Ανταλλάσσω σ. ρ. παί επιστολάς πανταχόθεν με νέους εισαθόσπαι ηλικίης άπαντώ τάχιστα. Γράψατε «Καπριτσιόζα» θυρίς 32 Γραφεία «Σφαιρας». — Μαρία... Χαλκίδα δέχομαι ευχαρίστως. Γνωρίσατε άσφαλή διεύθυνσιν «Ρομαντικός Κυνηγός». — Νεαρά δεσποινίς ανταλλάσσει πνευματικώς και αισθηματικώς γνώσεις δι' επιστολών και σ. ρ. «Χαραυγή» ρ. γ. Αθήνα. — Έλένη. Σας ύπερευχαριστώ. Μίρης Κ. — Attention. Ήπανίσχυρος και κραταιά «Συμμορία Λύκων» η πρό τριετίας άπελθούσα λόγω στρατεύσεως άρχηγώ προς ύπερασπισιν δικαίων φιλικής πατρίδος, ένσθεϊσα πάλιν άρχίζει τό έργον της. Δεχόμεθα άντιπροσώπους πανταχόθεν προς άποκλήσιν ψευδωνυμοχών μη ύποτασσόμενον ήμιν. Έπίσης δεχόμεθα άνταλλάγη σ. ρ. και επιστολών. Έλληνιστί Άγγλιστί «Συμμορία Λύκων» ρ. γ. Πάτρας. — Ανταλλάσσω σ. ρ. και επιστολάς με νέους και νέας πανταχόθεν. Ποία η γνώμη σας Δαιμονιώδες Σωφρακί; Γράψατε «Λευκόν Κρίνον» θυρίς 10 Γραφεία «Σφαιρας». — Μαριμαριον Τριανταφυλλο «Τρελλοσρακενός» Incomparable Chasseur» που άγοράζετε ευγένειαν; «Μαριμαριον Λουλουδάκι». — Ανταλλάσσω άλληλογραφίαν Γαλλιστί και Έλληνιστί με δεσποινίδας άριστης κοινωνικής μορφώσεως, καθός και νεαρής χήρας. Σκοπός η γνωριμία ψευδώνυμα άποκλείονται. Δημ. Βρωτών ρ. γ. Πειραιά. — Γρηγ. Βενεζίνην Θεογίνην Σας θεωρώ άναξιοπρεπή και έπομένως άνάξιον άπάντησεως «Δαιμονιώδες Σωφρακί». — Όσας κάρτας και επιστολάς έλαβον μέχρι σήμερα, άπτήνησα ες όλας μερικώ όμως δέν μοι άναστήτησασ διατί; τί συμβαίνει; «Δαιμονιώδες Σωφρακί». — Επειδή άναχωρώ, ματαιώ τό ραντεβού μου Κόμη ντ' Γερμανί και Δαιμονιώδες Σωφρακί. Γιαμαφέλλος. — Ντίνο Άνδη για δέν άπαντάς; Γράψε Η. Ι. Γ. ρ. γ. Αθήνα. — Δεσποινίς Φ. Ω. Φ. Άναμένο γράμμα, πατήρ σας κατά τι γνωστός μου. Τρελλοσρακενιάδα. Γράφετε χωρίς σέβην δημοσίως, Θ. Άρναούτης επί Βέλου Ναυσταθίου. — Σ' εκείνον που υπέγραψες Φιφίκα. Είσα πολν έξυπνος νομίζω, άλλ' όμως άτυχής διότι είνε άργά αν ήτο όλίγον ένωρίτερα, ίσως έμάνθανες εκείνο που έπιθυμεί. Σπυρίδων. Νέος τελεόφοτος έμπορικης Γαλλικής σχολής ανταλλάσσει σ. ρ. και επιστολάς με νέους και δεσποινίδας πανταχόθεν έλληνιστί, γαλλιστί. Απολύτως έχευμάθεια. Γράψατε «Κ τακτητήν Καρδιά», θυρίς 21 Γραφεία «Σφαιρας». — Ανταλλάσσω επιστολάς και φωτογραφίας με κορίτσια μ' όρεσις. Σκοπός η έκλογη συντρόφου. «Μάρτυς των θνητών», θυρίς 84 Γραφεία «Σφαιρας». — Σάν ερχοσαι χαρούμενη τα δυο ν' άνταμωθόμε και τις άγάπης τούς καύμούς τα δυο μαζί να ελαύμε. Νοιάθω χαρά στα στήθια μου, στην άδολη καρδιά μου να οσ φιλήσω ο φτωχός ποδθό στην άγκαλιά μου. Και πάλιν όταν εμαρτε τα δυο μας και μιλήσμε και λέμε λόγια της φιλίας και λέμε και γελοῦμε. Κ' εϋθυς με μάς σηκώνεσαι και φεύγεις μοναχή σου, τρέχω από πίσω σόν τρελλός, τρέχω νάρθθ μαζί σου. Έμμ. Αλεξάνης, Αθήνα. — Δήλοσος. Αλεξανδρινός νέος έτών 21 υσταλγών και πάλιν την ώραίαν Ελλάδα άλλ' άδυνατών παρά την έπιθυμία του να την έπισκεφθ', άνταλλάσσει άλληλογραφίαν Έλληνιστί, Γαλλιστί με δεσποινίδας Αθήνων, Θηβών, Πειραιώς και Σάμου της αττής περιού ηλικίας. «Petit gamin», p.r. Alexandrie. — Ένα πουλί τρελά περνώντας τον καιρό του, βαρέθηκε τας τρέλλας του. Τη φρόνημη ζωη ζητεί. Όποια θα μορέση να τον φρονιμή βδχη την καρδιά του. Γράψατε «Απαστο πουλί», θυρίς 29 Γραφεία «Σφαιρας». — Νέοι όρασις και μορφωμένοι, εμαθα κορίτσια καλόν οικογενειών. Έπιθυμούμεν άλληλογραφίαν. Είς τον εκλεκτόν μας την φωτογραφίαν μας. Διεύθυνσις: «Άγνοστον και Άνοϊσιν» ρ. γ. Χαλκίδα. — Ζητώ άλληλογραφίαν με νέους 18-20 έτων. Προτιμώται Αθηνών, Πατρών, Αλγίου, Κόσμος Ίδεών, ρ. γ. Αθήνα. — Δις «Μη μου άπτο», εχχαριστών δι' εχχάς σου άντεύχομαι τα αυτά ως και ταξείαν έκπλήροσιν παντός ποθητού. Σας έχω στείλει τ. ρ. σ. ρ. τα έλάβατε; Πευκολάτης. — Νέος μεμορφωμένος 26της ζητεί άλληλογραφίαν με δεσποινίδων μεμορφωμένων έτών 20-25. Σκοπός φίλα και ότι επακολουθήσθ. Προτιμώται Θεράκης και Μ. Άσιας. Ψευδώνυμ

νομα άποκλείονται. Γράψατε έλληνιστί η Άγγλιστί James Murphy 2220 Belvedere Ave. Detroit Mich. U. S. A. — Προσοχή. Άνταλλάσσω σ. ρ. με δεσποινίδας και νέους όλοκλήρου της Πελοποννήσου, Χαλκίδος, Αθηνών, Βόλου, Άργουσιών, Ζακύνθου και Κερκύρας. Ήλιαν Χρονοπούλον διά «Νεαρόν Πελοποννήσιον», Καβάλλαν. — Εβρυγήνην ζητώ διεύθυνσιν σου γράψε άπευθείως ες έμένα αλλά με τον γνωστόν τρόπον. Πρόσχεχε πάντοτε τη «Σφαιρα». Ίουλιαν Φιωτάκη. — Νέος ζητεί άλληλογραφίαν με δεσποινίδας έλληνιστί και άγγλιστί. Διεύθυνσις Νίκος ρ. γ. Πειραιά. — Ανταλλάσσω επιστολάς και σ. ρ. με δεσποινίδας Αθηνάιας. Διεύθυνσις Θ. Ι. Τ. ρ. γ. Ένταϋθα. — Ανταλλάσσω σ. ρ., επιστολάς έλληνιστί, άγγλιστί, γαλλιστί διάφορον θεμάτων και έσημεριδας πανταχόθεν με νέους, νέας και άνεπτυγμένους βοθημόφρους πολεμιστάς. Σκοπός διασκέδισσι, μονοτόνο ζωής φίλια. Γράψατε Β. Τότην, ρ. γ. Hellenique Κοινώπολεως. — Ανταλλάσσω σ. ρ. πανταχόθεν «Έληά», ρ. γ. Αθήνα. — Ανταλλάσσω γραμματόσημα προτιμώ ελληνικά. Διαθέτω δε κυρίως Ρωσικά διεύθυνσις Στέργιον Στροσοόλου Τοσογραφικά Συνοργεία Άνατολικής Μακεδονίας Σόρας. — RITE. J'avais recu lettre je crois que vous me taquinais. Pourquoi vous avez dechiret votre adresse. J'ai vous priez écrivait moi. «ΑΠΕΙΡΟΣ». — Νέμεσιν, ρ. γ. Hellenique Conhle υπό τό ψευδώνυμον Νέμεσιν, ζητήσατε έπιστολήν από ταυροδρόμιον. Δέχομαι επιστολάς από δεσποινίδας Αθηνών, Κωνηπόλεως. Γράψατε Προμηθεά Νικαν ρ. γ. Αθήνα. — Παυδάκη άφέλεια. — Τρέψε μαμάκα τη λευκή ενος γάτος την δαγκάνη. Νί μάς την πνίξη προσπαθει μ' αυτή τό ψόφιο κάνει. — Μά δέν την πνιγε, μπάμητη μου, απός τι κάνει ξέρε, θά ίδης μεθαύριο η λευκή γατάκια θά μάς φέρε. Τάχης Παπαηλόου, Αθήνα. — Δεσποινίδες άνταλλάσσω σ. ρ. πανταχόθεν. Γράψατε Σ. Δ. Κ. θυρίς 31 Γραφ. Σφαιρας. — Ανταλλάσσω σ. ρ. με μορφωμένους νέους. Έπιστολάς όχι. Εδγενείς νέοι τινών έχασα σ. ρ. Γράψατε πάλιν. «Ταπεινό Άστέρη» ρ. γ. Αθήνα. — Με μάγευσε άρεκτα η φυσική καλλονή του θεου Βασίλου και τόρα καταφεύγω στο πλούσιο σαλονάκι της «Σφαιρας» ζητώντας άνταλλάγη σ. ρ. και επιστολάς με νέους. Ίσως βρώ στη τέχνη και στην άλληλογραφία κείνο που ποθώ. «Ονειρεμένη πόλις» Πέραν Έλλην. Τα χυδρομεϊον Κονη'πολιν. — Δεσποινίδες άνταλλάσσω σ. ρ. πανταχόθεν Γράψατε Α. Ι. Μ. Γραφεία «Σφαιρας». — Ζητείται κατάλογος γραμματοσήμων U. T. 1921. Γράψατε Κυριάκον Ζέραν ρ. γ. Χιον.

ΔΙΑ ΤΩΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ

«Άλ! Νεαροί πυροβολητάι του Μετώπου, μαχόμενοι ες τα άπρόσπαι και χιονοκεπή βουά της Μικράς Άσίας, προτεινόμενι άνταλλάγην επιστολών και σ. ρ. προς άναχωρίσιν της μονοτόνου ζωής των με δεσποινίδας Παλαιάς και Νέας Ελλάδος. Προτιμώται Άργους, Ναυπλίου, Νεμέας, Κρεσταιών, Ολυμπίας Αθηνών, Τρικαλίων και Καρδίτσας. Γράψατε «Παιδιά του Βασιληά», XIII β' Μοίρα όρειβ. Πυροβολικού, 2α Πυροβολοχία Τ. Τ. 922. — Κορίτσια της Πελοποννήσου, άλ! Ψηλά από τό Μέτωπο, πέρα κεί της Άσίας, άνταλλάγην επιστολών ζητεί ενος λοχίας. Μέσα στην άγρια έρημία τη μοναχία τη μούση, ζητεί απ' τα χέρια σας παρηγοριά για ναύρη. Έμπρός κορίτσια των Πατρών, Τριπόλεως, Ναυπλίου, Άργους, Νεμέας. Γράψατε κορίτσια της Κορίνθου. «Ατρόμητον ήρωσα», Σύνταγμα Κυθωνίων, 3ος λόχος Τ. Τ. 906. — Νεαρός φαντάρος Μαίσης Θαλάσσης, ατρεί άλληλογραφίαν με δεσποινίδων Αθηνών, Ηρακλείου, Κρήτης και νέων χωρών. Γράψατε «Άρμα έρωτος». Έπιτελιον ΙΙ τάγματος, 9ου Συντάγματος Κρητών, Τ. Τ. 903. — Από τα παράλια του Εβρείνου, μερακόμενος φαντάρος ήλικίας 20 έτων ατρεί άλληλογραφίαν με δεσποινίδων Αθηνών, Πειραιώς, Σμύρνης και Κωνηπόλεως. Γράψατε «Σιφήνη έρωτα». Έπιτελιον ΙΙ τάγματος, 9ου Στάματος Κρητών, Τ. Τ. 903. — Jeune officier d'artillerie demande correspondance avec des jeunes filles bien instruites ou des veuves de Smyrne et d'Athènes. Discretion d'honneur. Ecrire R. A. C 5e Batterie de camp. 1er Regiment S. P. 908. — Δύο ταλαιπωρημένοι ύπάργεις ευχόμενοι να προ πολλού ες Μέτωπον ζητούν όλίγη παρηγοριά διά της άλληλογραφίας από δεσποιν

νίδας κάτω των 20 έτων. Γράψατε Τάσην Γεωργίου και Νίτων Βρεττόν, 7ον Σύνταγμα Έπιτελιον ΙΙΙ τάγματος Τ. Τ. 907. — Αποσημνόμενος ύπερωμοματικός ες τας πρώτας γραμμάς του Οδούα, άνταλλάσσει επιστολάς και κάρτες με δεσποινίδας άρίστην οικογενειών, μορφώσεως, και καλλονής άριστης από 18-25. Γράψατε «Μούρον Διάβολον», Τον Σύνταγμα Παξ. ΙΙ Πολυβολοχία Τ. Τ. 907. — Δεσποινίδες Μεσολογγίου, Άργυρίου μη περιφρονήτε στρατιωτάκι του μετώπου τό όποιον ζητεί την άλληλογραφίαν σας. Γράψατε Νεαρόν Πολεμιστήν, Τον Πεζικόν, ΙΙ Πολυβολοχία Τ. Τ. 907. — Νεαρός λοχίας ύπηρετών ες την Κεραλοφράγον ΧΙΙΙ Μεραρχίαν άνταλλάσσει σ. ρ. και επιστολάς με άπανταχού Καρπνησοπολιτείας έλληνιστί, γαλλιστί και γερμανιστί. Α.Σ. ΧΙΙΙ Μεραρχία Τομαξ 922. — Κορίτσια και χήρες' την διεύθυνσιν του Πάπα την έχω. Γράψτε μου και θά έχετε την ύπασαίον του με τό πρώτον. Διεύθυνσις: «Ήγούμενον Μονίης Χελιδόνων, Ιον Σύνταγμα Πεζικού Έφοδιασμού Τ. Τ. 907. — Κορίτσια, θέλετε να περάσετε όλίγας ώρας ευχάριστους, άνταλλάξατε επιστολάς και σ. ρ. με έναν λοχίαν των μικρασιατικών πεδίων. Κάθε άπάντησή μου θα περιέχη ένα μέρος των έπιχειρήσεων του Μακεδονικού Μετώπου 1918. Γράψατε Παν. Σωματιοδότην, 6ον Σύνταγμα Πεζικού, Τ. Τ. 915. Ψευδώνυμα άποκλείονται. — Έδώ μακρού στη μοναχία που βροίκομαι, ήθδεια να περνώ τις ώρες μου, άνταλλάσσω γράμματα με κορίτσια απ' όλην την Ελλάδα. Προτιμώ απ' την Αθήνα, Πειραιά και Κεφαλονιά. Όποια θέλει άς γράψη Λοχία Κ. Δεδρινόν 19ον Σύνταγμα 6ης Μεραρχίας 5ος Λόχος 2ης Σεραρών Τ. Τ. 912. — Δύο νεαροί ύπάργεις άπογοητευμένοι απ' τη μονότονο ζωη του, ζητούν άλληλογραφία με αισθηματικώς δεσποινίδας πανταχόθεν για να βροῦν κάποια άνανούρησι. Πομενήνη Καρδιά Αποσημνημένη Καρδιά VI Μοίρα Όρειβολικού Τομαξ 912.

ΣΤΗΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

Άνταλλάσσω επιστολάς με δεσποινίδων καλόν οικογενειών, με άρασκείδας και νεαρής ηλικίας ήλικίας σόχι άνω των 20 έτων. Προτιμώται Αθηνών, Πειραιώς, Μεσολογγίου, Άργουσιών και Σμύρνης. Ψευδώνυμα άποκλείονται. Σκοπός ο γάμος. Γράψατε δεκατέτα Γεώργιον Σταυρίδην, στρατ. ταχυδρομικόν 908. — Νέος άξιοματικός ήλικίας 29 έτων, θέλων να τερματισθ την μονότονη ζωη του, μη έχων δέ καμμιαν οικογενειακήν ύποχρέωσιν δέχεται να συνέλθη ες γάμον με οιανδήποτε δεσποινίδα η χήραν μεμορφωμένην και νοικοκυράν, έχουσαν όλίγη προκία και να άγη ήλικίαν 18-25 έτων. Γράψατε Κ. Μεγαρίδην, ρ. γ. Θεογίνην. — Νέος, κάτοχος διπλώματος έμποροπλοιαρχίας, ζητεί άλληλογραφίαν με δεσποινίδας. Προτιμώται Αθηνών. Σκοπός άμμοος γάμος. Γράψατε Χ. Ε. Στενοχόου ενδρικοσ, πλατεία Κυριαϊσάκη, Πειραιά.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Κον Α. Βουτέρην. "Αν θέλετε περάστε από τα γραφεία μας ένα άπόγευμα 4 6 και ζητήστέ τον κ. Άρχισυντάκτη. — Β. Τότην. Προτιμώται έρωτον χαρτονομία. — Π. Κατ. Ήμερολόγια διαθέσιμα ύπάρχουν. — Θ. Άρναούτης. "Αν έννοείτε επί πληρωμή, θά στοιχίη εκάστη λέξις 10 λεπτά. — Δημήτριον Τ. Ό δεύτερος τόμος της «Σφαιρας» θά είνε έτοιμος μετά 4 5 ήμέρας άξια εκάστου δρ. 20.—Κ. Κουλιούρη. Έσοδοσφύλου. Συμπεληρώσεσι ελήθη. Έλήθησσαν αι συνδρομαί και ένεργήσασαν Στυλ. Βαρυοκλήης, Άδ. Κλάφρας, Άδ. Γεωμπαρής, Άργυρώ Σχολινάκη, Άλ. Κογκούλης, Κ. Χατζηλάκης, Γ. Ροττολόου, Έλ. Παπαγεωργίου, Ζοε Μαροπουλου, Κ. Εωάγγελης, Ν. Lamprinouakakis, Α. Βασιλειάδης, Κλ. Δεδρινός Δ. Δομοκίτης, Φρανζέσκος Κόκος, Β. Κάρομος.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1921

(Έκαστη έγκρισις η άναπόσις διά τό 1921 άραξήμια. Οι έμφορμένως ψευδώνυμα πρέπει να μάς γράψουν άπαρατήτως τό όνοματεπώνυμόν των και την διεύθυνσιν των). — Κόσμος Παροδότης «Μάρτυς Θεητών», «Θέρον Άνδός», «Παιδιά του Βασιληά», «Petit Gamin», «Ατρόμητος ήρωας», «Απαστο πουλί», «Pessimiste», «Κόρη ντ' Γερμανί», «Καλλικάντζαρος», «Πευκολάτης», «Νεαρός Πελοποννήσιος», «Έληά», «Σεπεμόνο στη Κρήτη», «Ήγούμενος», «Ονειρεμένη πόλις», «Καπριτσιόζα», «Μ. Δ.», «Χαραυγή», «Συμμορία Λύκων».

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.



Περδικώ μ' π'λί μ' Χιρέτα μ' τούν πλάτανου κι φεύγου για τ'ς Ουγγρόες. Σά να λέμε στα Παρίσια κι στ'ς Λόντρες κι στου Τάμ-Τουμ' ακόμα για μαϊμούδες θά πάου, για να προσφέρου τ'ς επε-ρσεις μ' στ'ν ήγαπητή κι περιπόθητον Πα-τρίδω. Γιατί τὰ πράμ-ματα μαθές ήσαν τρι-

βουδύμ'τα κι κουντουσάλλα, όπουσ θέλ'νι νά μιάς τὰ φινιά'νι οί τρανοί τ' κόσμ' κι οί μιγάλες δ'νάμ'ς. Έκαμαμαν έναν πόλεμου μι τ'ς Τουρκοί, τ'ς άλλοξ'μαν τούν αδόξαστου Ισρά βουλέε κι μ'σ'ή, βήκαμαν στ' Σμύρ', τ'ς πήραμαν μπλαστή ως τού Κόνιου κι αὐτ'ν' μαθές τώρα μιάς κουντουρεύουντι γιατί τ'ς αϊ-πουστρηζ'νι οί Μιγάλ'. Δέ φτάν' π' δέ μιάς άφ'καν νάν τ'ς στρώσ'με στου κνήγου ως τ'ν Κόκκινη Μ'λιά, μόν' έχουνται τώρα πίσου-πίσου ού μουσοσού Γάλλους κι ού σόρ 'Ιταλόε κι θέλ'νι νάν τ'ς δώκ'με πίσου τών Τουρκωνε τ' Σμύρ'ν'. Τι λιέν, ούρέ, ενι καλά, πέσ' τ'ς τὰ χιρισίματα, για νά βόλου τ'ς φουνές;

Για τάντου κι γώ τ' άπουσά'σα να πάρου τὰ μάτια κι να πάου στ' Δυγιάσκου π' θά γέν' τώρα κουντά στ' Λόντρε να ελπού κι γώ τού δικμου μ' κι νάν τ'ς τ' ψάλλου ένα χιράκι άπ' τ'ν καλή, γιατί μαθές, όπουσ λιέν κι στου κατα-καυμένου του χιριγιό μας, σά δέν κρινιάξ'ησ κανιά στάλα φρέσκου ψουμι δέν τρώε.

Θά ιάμπου του λ'πόν μέσα στ' συνδυγιάσκου θ' άνέβου άπάν' στ'ν καρέγκλα, θόν του στρί-ψου άειμαινιους κι 'λληνοσυρεπώε κι θάν τ'ς βγάλου ένα δεκά'καν λόγου Ιγγλισι, γαλλισι, Ιταλισι κι άμερικανισι. Κι θά ποδ στου Λού-τζώρετ: «Έλα δώ σο, μιλόρδι, γιουσπιτίγλιε ναί ή οχ'; Έκασι ού θεός κι ήμασι σύμμαχ' κι φιλ', γιατί τώρα μιάς τὰ τριβ'ς κι μιάς τὰ λιές άφ' ινός κι άφ' ιτέρ'. & Έτοι θά κάνουμι χουριγιό, μαι ντίαφ, τήρα να μη μιάς ματα-κιά'ς ξαβουλιές γιατί θά χάσου τ'ν καλή ιδέα ποδεια για τ' Ιοσιε. Άειντι τώρα, γκούτ νάιτ, κι έλα να κάνουμι άγγλουγαλλική άντάμ κι παπαντάμ'.

Κι' άπέ θά γυρίσου άπ' τ'ν έλλ' μεργιά κι θά ελπού: «Κι' ή άφιντιά σας, ούρέ γαλέε κι' ού-ρέ φρατέλλε, τι σός διαφέρ' τι θά κάν'μι Ιμείε κι τ' Σμύρ'ν' κι' χουγιαζέτε σάν κι να σός έπια-μι κοιλόπουιους; Τ' άμπλουχώραφα τ' πατέρα σας έχετε κεί σά πέρα ή στ' αλήθεια φουβώστε τούν Κεμιά τούν κατ'κονυλ'έφτ' κι τ'ς μπουρ-σεβί'ς; Ούρέ ένα άπόσασμα κανιά δεκαργιά τουουλιάδε να πάρου Ιγώ κι να ρουβουλήσω να τὰ τ' Μιρά Άσία θάν τ'ς άγναντ'ντι ούλ'νούε στάχ' κι κουνγιαχτός να γέν'νι φόντε άντικρού σ'νι τσαρούχ'. Κι σύ, ούρέ γουριουμ'τ' Τουρκε, τ'ς αστόχης δος έφαγε κι σέ τρώει πάλε πι-πίσου ή πλάτη σ'; Τήρα καλά, ούρέ σαφρακια-σμένε, κι μη μιάς κιά'ς τούν κόκουτου γιατί σάν ξαναπιάκου τούν κουντουγκρά Ιπ' όμ' ούδι στου Βλαδιβουστόν δέ θά σταθ'ηε!»

Καλά δέ θεν τ'ς τὰ ελπού έτα' για, ούρη Περδικώ μ'; Σάστερες δ'λειές. Άν θέλ'νε νδη-μαστε φιλ' καλά, άλλουιάε να μιάς του ελπούνε, να κανουνί'σμι κι μείε τ'ν πουρεια μας.

Ταυτα κι μένου για σ' κι άντιου μ' κι καλέε άντάμουσεε

Μήτρουε Κουρ' νόγαλουε

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Έξεδόθη εις 100 έπί πλέον άντίτυπα έκτός του όριθμού τών προσεγγραφέντων έπομενωε δσοι έπιθυμούν να τὸ λάβουν παρακαλοῦνται να μιάς άποστέλλουν τὸ έκ δεκα δραχμῶν άντίτιμον με την διεύθυνσιν των εις τὰ γραφεία μας.

Εις όλους τούε προσεγγραφένταε τὸ Ημερολό-γιον άπεστάλη έπί συστάσει. Η τυχῶν καθυστέ-στέρησιε εις μερικούε οφείλετε έντελωε εις τήν σχιζορικην ύπηρεσιαν.

Ο ά τόμοε τήε «Σφαιραε» χαρτόδετοε, πω-λείται εις τὰ Γραφεία μας άντι δραχμῶν 20.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΛΑΝΔΡΥ

Πολλό χιριετίματα από τόν φίλον μας τόν Λανδρύ. Η ύποθεσιε του θά εκδικασθ' τόν Μάρτιον ό δέ κ. Μπονέν κατήρισε ηδη, τὸ κα-τηγορητήριόν του, τὸ όποιον, άποτελούμενον από 88 σελιδασ αναφέρει ότι ο Λανδρύ έγεννήθη εις τὸ Παρίσι τὴν 12ην Ἀπριλίου τοῦ 1869, οί γονείε του ήσαν εντιμοί εργάται και ότι συ-νελήφθη τὴν ήμεραν άκριβώε που έκλεινε τὸ 50ον έτοε τήε ηλικίε του. Κατηγορείται δέ ότι διεπραξεν έκ προμελέτηε 11 άνθρωποκτονίαε (όλαε γυναικάε), 13 κλοπάε και 2 άπάταε. Μόνον!

Από τοῦ 1900, γράφει τὸ κατηγορητήριον, ο Λανδρύ ήρχειε οσιράν λοποδοσιών και κλο-πών, δια τήε μεθόδου τών ενεχύρων και τήε συνάψεωε γάμων. Κατεδικάσθη. Από τοῦ 1914 επεζήτει δια δολοφονιάν τὰε άναγκίαε προσό-δουε πρὸε συντήρησιν τήε νομίμου συζύγου του και μιάε έρωμένηε του, τὴν όποιαν πιθανώε ήγά-πησε. Έστρεφωε, ύποκριτηε τολμηρόε, κρυψί-νωε, έπροσχεδιάζε λεπτομερώε τὰ εγκλήματά του και τὰ εξετέλει ψυχροίμωε και ή στάσιε του εις τὴν άναγκισιν ύπήρξεν ή ούτ' ήν επέδειξε και άλλοτεε.

Έπειτα εκθεσιε τών εξαφανίσεωε διαφόρων γυναικῶν και άκολουθόν τὰ συμπεράσματα :

«Η ένοχη του Λανδρύ φαίνεται άναμφισβή-τητοε. Άφ' έτέρου εινε άδύνατον να ειπη τις πώε εξετέλει τούε φόντουε. Δια πυροβόλου ό-πλου; Δια στραγγαλισμού; Δια δηλητηριού; Πάσαι οί ύποθεσιεε ούται εινε παραδεκταί, άλλ' ούδεμία βεβαία. Έν τούστω, εκείνο τὸ όποιον διεπιστώθη, εινε ότι ο Λανδρύ, άφού έφόνεωε τὰ θύματα του, τὰ διεμέλιξεν, άπετέ-φρωε τὴν κεφαλήν και τὰ μελη και έθαπτεν ύπό τὴν γην τὰ σπλάγγνα. Εις τὰ έν τ' ή έπαύ-λει Τριμ άνευρεθένταε τεύματα, οί πραγματο-γνώμονεε άνεκαλύψαν τεμάχια όσων άνηθηρα-καμένων, και προερχομένων τούλόχιτοε εν τριών διαφόρων άνθρωπίων σωμάτων. Οί πραγματογνώμονεε βεβαίον ότι τὰ πώματα ταυτα ήσαν άτόμων μη ύπερβανόταν πολύ τὴν εφριβικην ήλικιαν. Έκ τούτων τὸ έν, βρα-χέωε άναστήματοε, άνήκεν άσφαλώε εις τὸ γυ-ναικειον φύλον, με δόντοε μικρούε και κανο-νικούε. Δια τ' άλλα, τὸ φύλον δέν καταρθώθη να εξακριβωθ' επιστημονικώ. Τὰ τεμάχια ταυτα ελχον καταμνηθ'ι, τὰ μέν δια πελέκωε, τὰ δε δια πριονίου, κατὸ τρόπον ώστε να μη δύνανται να παράσχουν στοιχέα δι' άνατομικην εξετασιν. Άφ' έτέρου, εν τών σημειωμάτων του Λανδρύ, έμφανίεταιδι ήγόραεεπριόνια ειδικά και μεγαλαε ποσότηταε άνθράκων και ξύλων. Τέλω εις τὴν έπαυλιν Τριμ, άνευρεθ'ησαν διά-φορα ελδη γυναικειου και ωπιμοῦ, κτέναε, καρ-φίταε, τήε κεφαλήε, κομβία, δύο μπαλλένεε κορεόε, και μία κουλποδέτα. Κοτά τὴν διάρκειαν τών ανακρίσεων οί φρενολόγοι καθηγηται εξήτασαν τ'ν Λανδρύ, και άπεφάνθησαν ότι ού-τοε ούδεμιαν έχει φρενικην πάθησιν, συνεπώε δέον να θεωρηθ'ι ύπευθινοε τών πράξεών του πρῶμα τὸ όποιον έπιβεβαίωι τώε δηλώσειε τήε δεσποινιδεε Σεγκρέ, ήτιε ύπήρξεν επί εικοσι μ'η-ναε έρωμένηε του, και ήτιε βεβαίωι ότι ο Λανδρύ ήτο πνεύμα τελειώε ισορροπον. Φαίνεται, όντωε ότι ο κακούργωε δέν δύναται να θεαρηθ'ι ούτε ως κουνίεε τρελλώε, ούτε ως μονομανήε, και ότι έφόνεωεν άποκλειστικώε δια να κληψη».



Ο ζωογ'φο. (μονολογῶν).—Άκούε τὸ ζῶον! Μοῦ παρηγγίλει μι ε λ α ι ο γ ρ α φ ι α και μοῦλε να φρονιτωε νανε καλὸ τὸ λ α δ ι που θά μεταχειρισθῶ.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)



Τὰ μάλα εγκορδιακώε επχαρισθῶ ύμιν ταπεινοειδῶε τὸ όποιον σάε μεροίον, φίλοι έμαπτοί και φιλε'άδαι δεσποινοί, τὸ όποιον πληθύν κορελίαν πέφσανδέε μοι παραλοειδέε δύναμαι νύν πράχσαι εν φρεσιαν' καινολγέε τὸ όποιον τὰ έμετέβην άπαν εν τῷ ραπτείον πρὸε συρραφην σακακοελεκίου και πανθελόνεωε

ήγουν ένόε κοσθουμίου μοντερνικώ και πολυχρόνεωε. Μεθ' ού πολύ δ' όφσετέ με κομφωάε τούτεστιν άρουβώε και κομιλφώε τὸ όποιον όσπερ να έμβήκον εκ τὸ κοτίον. Ούκ μ'ην άλλα και θά τὰ βρέχσωμεν μεθ' εν εκατασταρακίου κρασιον τὸ όποιον και θά τὰ ποιήσωμεν θάλατταν εκ τών γλενδιων τὸ όποιον άνδιον.

Ο Αγκαθάγγελος

Τὸ Βζάρν τὰ καμώματα

Η ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ ΤΩΝ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΩΝ

Μοῦ κάνειε τὴ χάρι, ρε Μανιό εύαγωγή κεχαρι-τωμένη, να πε-ταχ'ηε ως τὴ διε-φουι τήε αστυ-νομίαε να δ'ηε τι ώρα κάνουνε, γιατί μοῦ φαίνε-σται πώε σάν τὰ ρολόγια τουε πά-νε και τὰ μυαλά τουε. Δουλειά δέν ειχαγε και δου-λειά βρήκαε με τὰ χαρτοπαι-γνια. Θαν τὰ σφαλίζουε λέει όλα και θά βά-λουε κι' άπόναν εύζωνα κατώστην πορτα. Κολημέρα γι' αύριο πεττουε.



Τι να λεη τὸ μυαλάκι σας, ρε μυστηριοι, χρο-νια κόπανοι! Ρε, κλεινουνε, ρε μάπηδεε, ποτέε τὰ χαρτοπαιγνια στο Ρομείο; Έδῶ εναε Ντελγίανηε τὴν έφαγε καταστηθα τὴ χρο-σουζα, εναε φόν Κολοκοτρώνηε τὰ χροσιστηε, εναε δέν μπορεσε να τὰ βγάλη πέρα, και τώρα έρχουτε πιω-πισω έσείε να μιάς αητε παραμύθια του Όφρμαν; Άμάν και πώε δε μοῦ σκαοατε! Ρε τὸ όγδοο θαγμα του κό-σμου να γένη, να πάψω μ' άλλα λογια εγώ να δερνω τὴ χαμοῦρα μου, πάλε τὰ χαρτοπαιγνια ανοιχτά να μείνουε. Κι' έξ άλλον τι τὰ μάτια αάε βγάλανε! Γκέμι θά βάλετε στα γούστα του κόσμου; Να θελη ο άλλωε να πάη να πον-τάρη ενα δυὸ ταλλαρα και να μ'ην έχη τὸ ελεύ-τερο. Γιατί, ρε κίριοε; Τι σε διαφέρει σένανε ή τούπη τ' άλλουνοῦ; Κι' άμα δε βρισκαμε μείε κати τέτοια κοροιδάκια να τὰ κόβουμε, κλέφτεε θά βγαίναμε;

Έτοι τούε τάπα, ρε εύλωττη, προχτέε στη συνέλεψη που κίναμε οί ,αρτοποιητεε και π'η-γαμε και στὸν ύπουργό να του ποῦμε τὸ δι-κιο μοε. Ο καθένας τὴ δουλειά του και μείε τὴ δικιά μας—εξηγίεμαι σπαθί;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ πλουσιώ-τατοε ειε περιεχόμενα, διηγήματα μεγάλα, όστωτελή μυθιστορηματα, άπειρια ενθύμο-γραφήματων κλπ.